

16 Μαρτίου 2017

Ο Δαρβίνος, η επιστήμη και ο Χριστιανισμός

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Image not found or type unknown

Μελέτη Γιώργου Ν. Παπαθανασόπουλου, Χημικού, Δημοσιογράφου και Συγγραφέα

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο ολοκληρωτισμός κατέρρευσε στην Ευρώπη και γενικότερα πριν από 28 χρόνια και μετά από 72 χρόνια, που επεκράτησαν οι μπολσεβίκοι στη Ρωσία. Όμως κάποια χαρακτηριστικά του εξακολουθούν να υπάρχουν, με άλλη μορφή, θυμίζοντας τη δυστοπία του Όργουελ. Η νοοτροπία, που κυριαρχεί σε μεγάλο μέρος της Δύσης σήμερα, επιδιώκει να επιβάλλει στους πολίτες να πιστέψουν ότι $2+2=5$, ότι η ελευθερία είναι σκλαβιά, πως η άγνοια είναι δύναμη, και πως όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι αλλά κάποιες ομάδες από αυτές είναι «πιο ίσες». Αυτή η νοοτροπία θέλει να μας πείσει ότι το παρά φύση είναι φυσιολογικό, ότι η δολοφονία είναι αξιοπρέπεια και απόδειξη ισότητας των δύο φύλων, ότι η εξάρτηση από τα πάθη είναι ελευθερία, ενώ ο αγώνας για ανεξαρτησία από αυτά είναι σκλαβιά...

Μοχλός για την οργουελική ατμόσφαιρα που βιώνουμε είναι η θεωρία της εξέλιξης και της καταγωγής των ειδών του Δαρβίνου, ο οποίος πάντως είναι αμέτοχος σ' αυτήν. Απλώς εκμεταλλεύονται τη θεωρία του οι πάσης φύσεως άθεοι. Η ιδεολογία τους είναι πως η θεωρία της εξέλιξης ισχύει απολύτως και επεκτείνεται σε όλη τη ζωή του ανθρώπου. Επομένως, κατά τους αθέους, δεν υπάρχουν σταθερές αρχές και αξίες. Αυτό που ήταν χθες ανήθικο, σήμερα είναι ηθικό, αυτό που απαγορευόταν άλλοτε, σήμερα επιτρέπεται. Όσοι πιστεύουν στις σταθερές αρχές και αξίες είναι «οπισθοδρομικοί» και «σκοταδιστές», «Προοδευτικοί» είναι όσοι αποδέχονται τα όσα προωθούν οι άθεοι, οι ομοφυλόφιλοι και οι άλλες ισχυρές παγκοσμίως μειονότητες.

Η προσπάθεια κατάργησης αρχών και αξιών που δημιούργησε και ανέδειξε τον σημαντικότερο πολιτισμό στην ανθρωπότητα, και που στηρίζεται στους τρεις πυλώνες: Ιερουσαλήμ, Αθήνα, Ρώμη, είναι πορεία προς τον εκβαρβαρισμό της Δύσης και, ίσως, σύγκρουσης με το Ισλάμ, και πιθανή υποταγή της Ευρώπης σε αυτό. Τελικός σκοπός της εφαρμοζόμενης στρατηγικής από τους αθέους είναι η εξόντωση του Χριστιανισμού και του πολιτισμού του και η επιβολή της αθεΐας. Το παράδοξο της εποχής μας είναι πως στην αντιχριστιανική αυτή εκστρατεία συσπειρώνονται υλιστές, μαρξιστές, ηδονιστές, τέκτονες, αναρχικοί και φιλελεύθεροι!...

Κατά την ιδεολογία τους, προϊόν της εκμετάλλευσης της θεωρίας του Δαρβίνου, ο άνθρωπος είναι μόνο ύλη και επομένως για να βρει την ελευθερία του πρέπει να απελευθερωθεί από τον Χριστιανισμό, που είναι «μια τυραννία που τον βασανίζει...». Σημειώνεται ότι η επιχείρηση των αθέων ενώ υποτίθεται πως είναι εναντίον των τριών μονοθεϊστικών θρησκειών, ουσιαστικά δρα μόνον εναντίον του Χριστιανισμού.

Επειδή η εκστρατεία των αθέων κατά του Χριστιανικού πολιτισμού εντείνεται

επιβάλλοντας, με τη μέθοδο του σαλαμιού, την αποδόμηση θεμελιωδών ηθικών και φυσικών αρχών της ανθρώπινης τιμής και αξιοπρέπειας θεώρησα καθήκον μου να γράψω την παρούσα μελέτη. Δεν είναι εύκολη, ούτε μικρή σε έκταση. Όμως ελπίζω να αποτελέσει εγχειρίδιο για πολλούς αναγνώστες της και βοήθημα στη σκέψη και στην πορεία της ζωής τους.

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Ο Χριστιανισμός και η θεωρία της εξέλιξης

Η θεωρία του Δαρβίνου για την εξέλιξη και την καταγωγή των ειδών, μετά από 158 χρόνια που δημοσιοποιήθηκε, συνεχίζει να απασχολεί τους επιστήμονες και να είναι, ως μη ώφελε, η κεντρική ιδεολογία των πάσης φύσεως αθέων εναντίον των Χριστιανών και, γενικότερα, εναντίον της πίστεως στον Θεό. Αν και ατελής επιστημονική θεωρία, προωθείται ως έχουσα πλέον παγκόσμια και πλήρη αποδοχή...

Τον περασμένο Νοέμβριο ο ομότιμος καθηγητής της ιστορίας των επιστημών στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης Τζον Μπρουκ μίλησε στο αμφιθέατρο του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών, με θέμα «Ο Δαρβίνος και η επιβίωση της θρησκείας». Με την ευκαιρία της παρουσίας του στην Ελλάδα έδωσε συνέντευξη στον Τάσο Καφαντάρη (Εφημ. «Το Βήμα», Κυριακή, 27 Νοεμβρίου 2016, σελ. 22). Στην ερώτηση για το ποιος, κατά την άποψή του, είναι ο λόγος της ανοχής που έδειξε η Ορθόδοξη Εκκλησία προς τους Γαλιλαίο και Δαρβίνο, όταν τέτοια ανοχή δεν υπήρξε από τους Ρωμαιοκαθολικούς και τους Προτεστάντες, ο Άγγλος καθηγητής σημείωσε, ότι δεν γνωρίζει τους λόγους, αλλά προέβη σε κάποιες υποθέσεις. Ως μία από αυτές θεώρησε ότι είναι « η σοφή οικονομία του λόγου Της». Πάντως ζήτησε η Ορθόδοξη Εκκλησία να πάρει «σαφή θέση» στο θέμα της Θεωρίας της Εξέλιξης του Δαρβίνου, η οποία, όπως είπε, «είναι δεδομένο ότι για όλους τους επιστήμονες ισχύει και ότι δεν νοείται βιολογία χωρίς αυτήν».

Ο κ. καθηγητής προφανώς αγνοεί την πνευματικότητα της Ορθόδοξης Εκκλησίας, η οποία αντίθετα προς το πνεύμα των Προτεσταντών και των Ρωμαιοκαθολικών, δεν σχολιάζει τα επιτεύγματα της Επιστήμης. Πίστη Της είναι ότι ουδεμία ανάμιξη μπορεί να έχει στα επιστημονικά επιτεύγματα, που φέρνουν τον άνθρωπο πιο κοντά στον Θεό. Εκεί που εκφράζει αντιρρήσεις είναι όταν με την επιστήμη και την τεχνολογία θίγεται ο άνθρωπος ως ύπαρξη και ως οντότητα, όταν καταλύονται οι θεσμοί, όπως η οικογένεια, και όταν παραβιάζεται και καταστρέφεται η φύση, εν ονόματι μιας ελευθερίας, που στην ουσία είναι υποταγή στην τυραννική εξουσία των παθών, ή της ιδεολογίας.

Για τη θεωρία του Δαρβίνου, περί της εξέλιξης και της καταγωγής των ειδών πράγματι η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν έχει εκφράσει άποψη. Σε καμία επιστημονική θεωρία δεν την έχει εκφράσει επισήμως, και έπραξε ορθώς. Δεν έχει εκφράσει την άποψή της λ.χ. για το Νόμο της Παγκόσμιας Έλξης του Νεύτωνα, για τους Αστρονομικούς Νόμους του Κέπλερ και για τις αστρονομικές ανακαλύψεις του Γαλιλαίου, καθώς και

για τη θεωρία της σχετικότητας του Αϊνστάιν, που συγκλόνισαν τον επιστημονικό κόσμο της εποχής τους. Κατά τον 18ο αιώνα μεμονωμένα κληρικοί και λαϊκοί της σχολίασαν τα επιστημονικά επιτεύγματα της εποχής τους, κυρίως τα αστρονομικά, άλλοι θετικά, άλλοι αρνητικά. Αρκετοί μετάφρασαν στα ελληνικά τις σύγχρονες τους επιστημονικές εργασίες και τις εξέδωσαν, προς ενημέρωση των Ελλήνων.

Μεταξύ αυτών, που υπήρξαν οι πρωτεργάτες του ελληνικού Διαφωτισμού και που προώθησαν τις θετικές επιστήμες στον Ελληνισμό ήσαν ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Χρύσανθος Νοταράς, οι Αρχιεπίσκοποι Σλαβενίου και Χερσώνος Ευγένιος Βούλγαρης και Νικηφόρος Θεοτόκης, οι ιερομόναχοι Βενιαμίν ο Λέσβιος, Άνθιμος Γαζής, Μεθόδιος Ανθρακίτης και Διονύσιος Πύρρος, και λαϊκοί, πιστοί στην Ορθοδοξία, όπως ο ήρωας και εθνομάρτυρας Ρήγας ο Βελεστινλής και Κωνσταντίνος Κούμας. Είναι χαρακτηριστικός ο λόγος του Βενιαμίν του Λεσβίου για τον Γαλιλαίο: «Γαλιλαίος, εις τον οποίον η φιλοσοφία (Σημ. γρ. Ο Βενιαμίν ονομάζει Φιλοσοφία την Επιστήμη) είναι τόσον υπόχρεως, υπεβάσταξε περί τον δέκατον έβδομον αιώνα την δόξαν του Κοπερνίκου. Επειδή όμως και ο αρχηγός της δυτικής εκκλησίας φέρει ανά χείρας και τον σταυρόν και την σπάθην, και κολάζει (Σημ. γρ. τιμωρεί) καθώς ήθελε τω φανή, εβίασε τον Γαλιλαίον ή να εκβάλη το πυρ εκ του κέντρου του κόσμου και να αντικαταστήση την γην, ή να βαλθή αυτός εις το πυρ, καθό αιρετικός. Ούτω πως οι μαθηταί του πράου Ιησού κολάζουν τους αιρετικούς. Αν από το ένα μέρος είναι άτοπον να θεολογή η φιλοσοφία, από το άλλο είναι, ως φαίνεται, και αναγκαίον να φιλοσοφή (Σημ.γρ. Να ασχολείται με την Επιστήμη) η θεολογία. Δύο είναι τα αίτια, δια τα οποία το σύστημα του Κοπερνίκου υπήντησε κοινώς τόσην αντίστασιν, η φιλαυτία του ανθρώπου και η δύσληψις του ότι η γη κινείται». (Βλ. σχ. Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών «Ιστορία και φιλοσοφία των Επιστημών στον Ελληνικό χώρο (17ος-19ος αι.)», Εκδ. «Μεταίχμιο», Αθήνα, 2003, σελ. 467).

Για το ίδιο θέμα, του Γαλιλαίου και της αντιμετώπισής του, ο Ζήσιμος Λορεντζάτος γράφει:

«Σωστά ο Γαλιλαίος έκαμε τους λογαριασμούς του (δεν είχε άλλο τρόπο). Το

λάθος βρίσκεται στην καταδίκη του από την Καθολική Εκκλησία, που συσχέτιζε άτοπα. Το ίδιο άτοπος ο συσχετισμός ανάμεσα στον Αδάμ ή την Εύα και στην εξελικτική θεωρία του Δαρβίνου. Δεν υπάρχει ανταγωνισμός ανάμεσα σε θρησκεία και επιστήμη, ανάμεσα σε αιωνιότητα και χρονικότητα ή χρόνο. Μάταια κονταροχτυπιούνται όσοι δεν το καταλαβαίνουν αυτό». (Ζήσιμου Λορεντζάτου «Collectanea», Εκδ. «Δόμος», Αθήνα, 2009, σελ. 663).

Ο Άγγλος καθηγητής Τζον Μπρουκ υποστηρίζει ότι η θεωρία του Δαρβίνου έχει την γενική αποδοχή των βιολόγων. Όμως πάντα είναι μια θεωρία, η οποία έχει δεχθεί αυστηρή αρνητική επιστημονική κριτική. Ένας από τους επικριτές της θεωρίας του Δαρβίνου είναι ο διάσημος φιλόσοφος, υπερασπιστής της ανοικτής κοινωνίας και καθηγητής του Πανεπιστημίου του Λονδίνου και του London School of Economics Σερ Καρλ Πόπερ (1902-1994). Την θεωρεί μια εντυπωσιακή θεωρία, αλλά σημειώνει ότι η πεποίθηση πως ερμηνεύει πλήρως την εξέλιξη των ειδών «είναι πολύ μακριά από το να αποδειχθεί». Η Ειρήνη Παπαδάκη στην εισαγωγή της στο βιβλίο του Πόπερ «Η ανοιχτή κοινωνία και οι εχθροί της» (Σημ. Η ίδια το μετέφρασε στα ελληνικά και έχει εκδοθεί από τις εκδόσεις «Δωδώνη»), γράφει πως ο εν λόγω άγγλος καθηγητής της Λογικής υποστήριξε ότι η «διαψευσιμότητα» είναι απαραίτητη για να έχει μια θεωρία επιστημονική βάση. Δηλαδή μια θεωρία πρέπει να έχει πειραματικό και ελέγξιμο περιεχόμενο και να μην εκφράζει απλώς μιαν πίστη ή μιαν ιδεολογία. Επίσης τα δεδομένα της έρευνας για μιαν επιστημονική θεωρία δεν πρέπει να είναι περιορισμένης παρατήρησης, εξειδικευμένης εμπειρίας και με λογικά κενά. Γράφει ο Πόπερ:

«Ως εκ τούτου μετά χαράς αποδέχομαι ότι διαψευσιοκράτες σαν και μένα προτιμούν πολύ περισσότερο το να επιχειρήσουν να λύσουν ένα ενδιαφέρον πρόβλημα με μία τολμηρή εικασία, ακόμα και αν (και ειδικά αν) αυτή πρόκειται να αποδειχθεί σύντομα ψευδής, από το να παραθέσουν μιαν ακολουθία άσχετων προφανειών. Το προτιμάμε γιατί πιστεύουμε ότι αυτός είναι μοναδικός τρόπος να μάθουμε από τα σφάλματά μας. Πιστεύουμε πως, ανακαλύπτοντας ότι η υπόθεση μας ήταν ψευδής, θα έχουμε μάθει πιο πολλά για την αλήθεια, θα έχουμε φτάσει πιο κοντά στην αλήθεια». (Βλ.σχ. A.F. Chalmers «Τι είναι αυτό που το λέμε Επιστήμη;», Πανεπ. Εκδ. Κρήτης, Ηράκλειο, 1994, σελ. 66 και K.R. Popper "Conjectures and Refutations", Ed. Routledge & Kegan Paul, 1969, p. 231. Οι υπογραμμίσεις στο πρωτότυπο).

Στα 1974, με γνωστή πλέον τη δομή του DNA και το καταστάλαγμα της σχετικής έρευνας περί της θαυμαστής πολυπλοκότητας της λειτουργίας του, ο Πόπερ οδηγήθηκε στο συμπέρασμα πως «η δυνατότητα πρόσβασης στην αρχή της ζωής κατέστη ένα αδιαπέραστο τείχος για την επιστήμη». («Studies in the Philosophy

of Biology: Reduction and Related Problems», Edited by Francisco Jose Ayala & Theodosius Dobzansky, Mc Millan Press, 194, p. 270).

Η θεωρία του Δαρβίνου δεν πληροί τους όρους, που θέτει ο Πόπερ, για να θεωρηθεί επιστημονική. Ο ίδιος ο Δαρβίνος στο βιβλίο του «Η καταγωγή των ειδών» εξετάζοντας διάφορα είδη σημειώνει τη σχετικότητα και το ατελές της θεωρίας του: «Οι δυσκολίες που συναντάμε με τη θεωρία της καταγωγής με τροποποίηση είναι αρκετά σοβαρές. Όλα τα άτομα του ίδιου είδους και όλα τα είδη του ίδιου γένους...κατάγονται από κοινούς γονείς. Επομένως σε όσο μακρινά και απομονωμένα μέρη του κόσμου και αν βρεθούν τώρα, θα πρέπει να έχουν ταξιδέψει στη διάρκεια διαδοχικών γενιών από κάποιο σημείο σε όλα τα άλλα. Είμαστε συχνά εντελώς ανίκανοι ακόμα και να υποθέσουμε πώς θα μπορούσε να έχει πραγματοποιηθεί αυτό». (Καρόλου Δαρβίνου «Η καταγωγή των ειδών», Εκδ. «Το Βήμα», Αθήνα, 2009, Τόμος Β΄, σελ. 181. Ο τονισμός του υπογρ.).

Σε άλλο σημείο ο Δαρβίνος γράφει: «Αν και η γεωλογική έρευνα έχει αποκαλύψει αναμφίβολα την κατά το παρελθόν ύπαρξη πολλών κρίκων, φέρνοντας πολυάριθμες μορφές ζωής πολύ πλησιέστερα τη μία με την άλλη, δεν δίνει τις απείρως πολλές λεπτές διαβαθμίσεις μεταξύ των προγενεστέρων και σημερινών ειδών που χρειάζονται στη θεωρία και αυτό είναι η πιο προφανής από τις πολλές αντιρρήσεις που χρειάζονται στη θεωρία». (Σημ. της καταγωγής των ειδών και της εξέλιξης. Ό.π. σελ. 183. Ο τονισμός του υπογρ.).

Στις αρχές του 20ού αιώνα ο σημαντικός Γερμανός ιστορικός και φιλόσοφος της ιστορίας Οσβαλντ Σπένγκλερ (1880-1936) στο βιβλίο του «Η παρακμή της Δύσης», το οποίο είχε ολοκληρώσει στα 1914, αλλά κυκλοφορήθηκε μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, θεωρεί ότι «η βιολογική θεωρία του Δαρβίνου για τη γένεση των ειδών είναι πράγματι μόνον απομίμηση της εξέλιξης της ίδιας της Αγγλίας» και σημειώνει:

«Τίποτε δεν αναιρεί τόσο έγκυρα τον Δαρβίνο όσο τα αποτελέσματα της παλαιοντολογίας. Τα ευρήματα των απολιθωμάτων δεν μπορούν, σύμφωνα με μια απλή πιθανότητα, παρά να είναι μόνο τυχαία δείγματα. Κάθε κομμάτι θα έπρεπε λοιπόν να αντιπροσωπεύει ένα διαφορετικό στάδιο εξέλιξης. Θα υπήρχαν μόνο <μεταβατικά στάδια>, όχι όρια και κατά συνέπεια όχι είδη. Αντ' αυτού όμως βρίσκουμε εντελώς σταθερές και επί μακρά χρονικά διαστήματα αμετάβλητες μορφές, οι οποίες δεν αναπτύχθηκαν ασφαλώς σκόπιμα, αλλά εμφανίζονται ξαφνικά και αμέσως σε οριστική διαμόρφωση, και δεν μετατρέπονται σε ακόμη πιο σκόπιμες, αλλά γίνονται πιο σπάνιες και εξαφανίζονται, ενώ έχουν εμφανισθεί και πάλι εντελώς διαφορετικές μορφές...».

Ως προς την δημιουργία του ανθρώπου ο Σπένγκλερ γράφει μεταξύ των άλλων:

«Όσον αφορά τον άνθρωπο, τα ευρήματα της πλειστοκαίνου υποπεριόδου δείχνουν όλο και πιο φανερά ότι όλες οι μορφές, που υπήρχαν τότε, αντιστοιχούν σε αυτές που ζουν σήμερα και ότι δεν εμφανίζουν το παραμικρό ίχνος μιας εξέλιξης προς μια πιο σκόπιμα δομημένη φυλή. Και η έλλειψη ευρημάτων της τριτογενούς περιόδου κάνει όλο και πιο φανερό ότι η μορφή ζωής του ανθρώπου οφείλει, όπως και κάθε άλλη, την προέλευσή της σε μια ξαφνική αλλαγή, το <από πού>, το <πώς> και το <γιατί> της οποίας θα παραμείνει ένα ανεξιχνίαστο μυστικό. Αν όντως υπήρχε μια εξέλιξη υπό την αγγλική έννοια, δεν θα υπήρχαν ούτε ξεχωριστά γήινα στρώματα ούτε μεμονωμένες τάξεις ζώων, αλλά μία και μοναδική γεωλογική μάζα και ένα χάος επί μέρους ζωντανών μορφών, που θα είχαν απομείνει στον αγώνα για την ύπαρξη». (Οσβαλντ Σπένγκλερ «Η παρακμή της Δύσης», Ελλην. Έκδ. «Τυπωθήτω - Γιώργος Δαρδανός», Αθήνα, Α΄ Ανατύπωση 2004, Β΄ Τόμος, σελ. 42-45. Ο τονισμός στο πρωτότυπο).

Ο Ζακ Μονό (1910-1976), βραβείο Νόμπελ φυσιολογίας το 1965, άθεος και οπαδός «ενός σοσιαλιστικού ουμανισμού πραγματικά επιστημονικού» έγραψε το βιβλίο « Η τύχη και η αναγκαιότητα» (Έκδ. Ράππα, Αθήνα, 1971). Χρησιμοποιώντας τα τότε γνωστά στοιχεία περί DNA επιχειρεί να εκσυγχρονίσει τη θεωρία της εξέλιξης του Δαρβίνου. Όμως δεν μπορεί να αποφύγει να αναγνωρίσει ότι οι μοριακοί μηχανισμοί αντιγραφής, μετάλλαξης και αποδικωποίησης επί τρισεκατομμύρια χρόνια και με προς το άπειρο τείνουσες μεταβολές αποτελούν «αίνιγμα», που τείνει στο «θαύμα». Γι' αυτό και αναγνωρίζει ως εύλογο το λόγο του Μωριάκ: « Τα όσα λέει ο καθηγητής (Σημ. Ο Μονό) είναι πολύ πιο απίστευτα ακόμα και από όσα πιστεύουμε εμείς οι ταπεινοί Χριστιανοί και τα θεωρεί απίστευτα» (Σημ. ο.π. σελ. 181). Πράγματι, δεν μπορεί κανείς μη δογματικός και σοβαρός επιστήμονας να υποστηρίξει με υπευθυνότητα την άποψη του Μονό, πως όλα στον πλανήτη μας συνέβησαν χωρίς σκοπό και μόνο με την τύχη και την αναγκαιότητα.... Είναι γνωστό το λεχθέν ότι οι θεωρίες των Δαρβίνου και Μονό έχουν απείρως μικρότερη πιθανότητα να πραγματοποιηθούν από το να αναμιχθούν τα 24 γράμματα της αλφαβήτου σε έναν αναμικτήρα και να προκύψει η Ιλιάδα...

Το συμπέρασμα του Μονό, ενός σημαντικού επιστήμονα, που όμως ανέμιξε την ιδεολογία του στην επιστήμη, στο βιβλίο του «Τύχη και αναγκαιότητα», είναι χαρακτηριστικό του λογικού και πνευματικού κενού στο οποίο ζούσε: «Ο άνθρωπος ξέρει επιτέλους ότι είναι μόνος μέσα στην αδιάφορη απεραντοσύνη του Σύμπαντος, από όπου ξεπήδησε τυχαία. Όχι μόνο το πεπρωμένο του, μα ούτε και το χρέος του είναι γραμμένο πουθενά...». (Σημ. Ο.π. σελ. 228).

Ο Ζαν Γκιτόν , μαθητής του Ανρί Μπερξόν, φιλόσοφος και ο ίδιος και μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας, σχολιάζοντας τη θεωρία του Δαρβίνου γράφει: «Οπωσδήποτε οι νόμοι της εξέλιξης που διατύπωσε ο Δαρβίνος ισχύουν αφήνοντας πολλά περιθώρια στο τυχαίο. Όμως ποιος αποφάσισε αυτούς τους νόμους; Ποιο τυχαίο γεγονός έκανε ορισμένα άτομα να ενωθούν σχηματίζοντας τα πρώτα μόρια αμινοξέων; Και από ποιο τυχαίο γεγονός πάλι, αυτά τα μόρια συγκεντρώθηκαν για να καταλήξουν σε αυτό το εξαιρετικά πολύπλοκο οικοδόμημα, το DNA; Σαν τον βιολόγο Φρανσουά Ζακόμπ (Σημ. Έζησε από το 1920 έως το 2013. Έλαβε το βραβείο Νόμπελ μαζί με τον Ζακ Μονό), θέτω και εγώ την απλή ερώτηση: Ποιος επινόησε τα σχέδια του πρώτου μορίου DNA, φορέα του αρχικού μηνύματος, που θα επιτρέψει στο πρώτο ζωντανό κύτταρο να αναπαραχθεί;». (Από το βιβλίο «Dieu et la Science», Edition Grasset, Paris, 1991. Στην Ελλάδα κυκλοφορήθηκε από τις εκδόσεις «Αστάρτη» το 1998, με τίτλο «Θεός και Επιστήμη». Ο τονισμός στο πρωτότυπο).

Ως προς τη θεωρία του Ζακ Μονό, περί της τύχης και της αναγκαιότητας, που, κατά την άποψή του, δημιούργησαν και συντηρούν από τον μονοκύτταρο οργανισμό και τα όσα επί του πλανήτη μας υπάρχουν έως το σύνολο του σύμπαντος, ο Ζαν Γκιτόν σημειώνει στο ίδιο του βιβλίο: «Στις ρίζες της δημιουργίας δεν υπάρχει κανένα συμπτωματικό συμβάν, τίποτε το τυχαίο, αλλά ένας βαθμός τάξης άπειρα μεγαλύτερος από όσο μπορούμε να φανταστούμε: Είναι μια ύψιστη τάξη, που ρυθμίζει τις φυσικές σταθερές, τις αρχικές συνθήκες, τη συμπεριφορά των ατόμων και τη ζωή των άστρων. Παντοδύναμη, ελεύθερη, άπειρα υπαρκτή, μυστηριακή, σιωπηλή, αόρατη, ευαίσθητη, βρίσκεται παντού αιώνια και απαρατήρητη, πίσω από τα επιφαινόμενα, πολύ μακριά πάνω από το σύμπαν, αλλά παρούσα σε κάθε σωματίδιο».

Ο Γάλλος διανοούμενος Ρενέ Γκενόν (1886-1951), για το ίδιο θέμα, σημειώνει ότι ο «εξελικτισμός» στράφηκε τελικά κατά του ορθολογισμού, σημειώνοντας πως η λογική δεν μπορεί να εφαρμοστεί πλήρως σε αυτό, που δεν είναι παρά αλλαγή και καθαρή πολλαπλότητα, ούτε να περιλάβει στις έννοιές της την απεριόριστη πολυπλοκότητα των αισθητών πραγμάτων.(Βλ. σχ. Ρενέ Γκενόν «Η κρίση του σύγχρονου κόσμου», Εκδ. «Δωδώνη», Αθήνα, 1980, σελ. 89).

Οι Ρωμαιοκαθολικοί και οι Προτεστάντες στο θέμα της Δημιουργίας και των περί αυτής αποδείξεων ακολούθησαν τη λογική του Θωμά Ακινάτη. Η πεποίθηση των Λατίνων και λατινιζόντων θεολόγων, ότι δια της λογικής είναι δυνατό να αποδειχθεί η ύπαρξη του Θεού και να στηριχθεί το γράμμα της περιγραφής του προφήτη Μωυσή περί της Δημιουργίας, προκάλεσε και συνεχίζει να προκαλεί την έντονη αντιπαράθεσή τους με τους αγνωστικιστές και τους αθέους. Οι Χριστιανοί

της Δύσης δεν έμειναν στην επιστημονική και ορθολογιστική κριτική της θεωρίας του Δαρβίνου, αλλά αντιπαράθεσαν τα απολογητικά επιχειρήματα της πίστης τους σε αυτά της ιδεολογίας των αθέων. Μπήκαν έτσι στο παιχνίδι τους και έφτασαν στο σημείο, για να υποστηρίξουν τις θέσεις τους, να αμφισβητούν προφανή επιστημονικά δεδομένα....

Β΄ ΜΕΡΟΣ

Οι Πατέρες της Εκκλησίας και η Δημιουργία

Οι Πατέρες της Εκκλησίας προηγήθηκαν πολύ της εποχής τους με όσα έγραψαν για τη Δημιουργία. Από τα όσα έργα τους διασώθηκαν φαίνεται πως από τότε υπήρχε ρεύμα αθείας, το οποίο αντιμετώπισαν με πειστικά επιχειρήματα και υλιστές φιλόσοφοι, των οποίων τη σκέψη αντέκρουσαν με επιτυχία. Ο τρόπος τους ήταν να γνωρίζουν άριστα τα δεδομένα της επιστήμης και της φιλοσοφίας και να αντιπαρατεθούν με βάση αυτά.

Παράδειγμα ο Μέγας Βασίλειος, του οποίου διασώθηκε το εξαιρετικό έργο του «Εξαήμερος». Είναι ομιλίες προς τους πιστούς της Καισαρείας, και έχουν μεν ποιμαντικό χαρακτήρα, αλλά σ' αυτές αποκαλύπτονται η ευρύτητα της σκέψης Του, η ιδιοφυΐα Του και η βαθιά γνώση της Φιλοσοφίας και των Επιστημών, από την εποχή του Θαλή έως τις ημέρες του. Για τη Δημιουργία ο Μέγας Βασίλειος σημειώνει: « Πολλά διαπραγματεύθηκαν για τη δημιουργία της φύσεως οι σοφοί των Ελλήνων, αλλά καμία θεωρία τους δεν έμεινε χωρίς να ανατραπεί. Πάντοτε ο επόμενος ανέτρεπε τη θεωρία του προηγούμενου. Έτσι εμείς δεν έχουμε καμία ανάγκη να ελέγξουμε το έργο τους. Αρκούν τα όσα λένε μεταξύ τους, για να ανατρέψει ο ένας τη θεωρία του άλλου. Διότι όσοι αγνόησαν τον Θεό δεν παραδέχθηκαν την ύπαρξη λογικής αιτίας γενέσεως των πάντων, αλλά σύμφωνα με την εξ αρχής άγνοιά τους έβγαλαν τα συμπεράσματά τους. Γι' αυτό οι μεν κατέφυγαν σε υλικές υποθέσεις, υποστηρίζοντας ότι η ύλη είναι η αιτία του παντός. Άλλοι δε φαντάστηκαν ότι η φύση αποτελείται από άτομα και μη διαιρούμενα σώματα, τα οποία ερχόμενα σε ένωση ή σε διαχωρισμό συντελούν στις γενέσεις και στις φθορές στη φύση...Όλοι τους απατήθηκαν από την αθεία τους και δεν ήξεραν να πουν «Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην», αλλά υποστήριξαν ότι τα σύμπαντα είναι ακυβέρνητα, αδιόικητα και φερόμενα όπως τύχει...». (Μεγ. Βασιλείου Α΄ Ομιλία, στιχ. 6-9).

Κατά βιογράφους του ο Μέγας Βασίλειος είχε υπόψη του τις περί της δημιουργίας απόψεις των Θαλή, Αναξιμάνδρου, Αναξιμένη, Πυθαγόρα, Εμπεδοκλή, Ξενοφάνη, Ηράκλειτου, Λεύκιππου, Δημόκριτου και, προ πάντων, του Αριστοτέλη. Τα όσα αναφέρει ο Μέγας Βασίλειος για τα φυτά, τα ερπετά και τα ζώα, καθώς και για

τους αστέρες δείχνουν τη θαυμαστή και σε βάθος γνώση του σε θέματα βοτανικής, φυτολογίας, ζωολογίας και αστρονομίας.

Άλλοι Πατέρες που έγραψαν για τη Δημιουργία είναι οι Γρηγόριος ο Νύσσης, Γρηγόριος ο Θεολόγος, Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο επίσκοπος Πόρτου Ιππόλυτος, ο Γαβάλων Σεβηριανός, ο Γεώργιος Πισίδης, ο Αμβρόσιος ο Μεδιολάνων και άλλοι. Όλες αυτές οι εργασίες των Πατέρων για τη Δημιουργία επιστημονικά μπορεί να ανήκουν στην Ιστορία, όμως δείχνουν την εκ μέρους τους χρήση της κοσμικής γνώσης των συγχρόνων τους και παλαιότερων φιλοσόφων και τον άριστο και χωρίς φανατισμό τρόπο αντιμετώπισης των αθέων της εποχής τους.

Για τον ιερό Αυγουστίνο ο αείμνηστος καθηγητής Παν. Τρεμπέλας γράφει πως για τη Δημιουργία παραδεχόταν ότι ο Θεός δημιούργησε συγχρόνως όλα τα είδη, τα ζωικά και τα φυτικά. Επειδή όμως όλα δεν εμφανίστηκαν αμέσως αλλά διαδοχικώς, υποστήριξε ο Αυγουστίνος, ότι ο Θεός τα δημιούργησε στην αρχή «εν σπέρματι και δυνάμει» και ότι η ξηρά και η θάλασσα έλαβαν τη δύναμη από τον Θεό να παράγουν τα φυτά, τα δένδρα και τα ζώα, εντεθεισών σ' αυτά ιδιοτήτων, τις οποίες ο ιερός συγγραφέας ονομάζει *causales rationes* (αιτιώδεις λόγους). Έτσι αφού δημιουργήθηκαν τα πάντα εξ αρχής και με κάποιο είδος συνθέσεως και συμπήξεως στοιχείων, εμφανίζονται καθένα από αυτά όταν υπάρξουν οι κατάλληλες περιστάσεις. Με τη σκέψη του αυτή ο ιερός Αυγουστίνος, κατά τον καθηγητή Τρεμπέλα, αποδέχεται ένα είδος εξέλιξης των ειδών και αναγνωρίζει ότι την περί Δημιουργίας των όντων αφήγηση της Αγίας Γραφής «ουδαμόθεν είμεθα δεσμευμένοι να εκλάβωμεν κατά γράμμα». (Παν. Ν. Τρεμπέλα «Απολογητικάί Μελέται» Έκδ. Αδελφότητα Θεολόγων «Ο Σωτήρ», Αθήναι, 1969, Β' Τόμος, σελ. 167-168).

Σε άλλο σημείο της μελέτης του ο αείμνηστος καθηγητής Τρεμπέλας σημειώνει:

«Και είναι μιν αληθές, ότι καταντούν εις υπερβολήν διατεινόμενοι ότι ο Αυγουστίνος προεμάντευσε την θεωρίαν της εξέλιξεως και εγένετο πρώτος εισηγητής αυτής. Παρά τούτα όμως παραμένει αδιαμφισβήτητον γεγονός, ότι δι' εκείνων, τα οποία και ο Μέγας Βασίλειος και ο Αυγουστίνος λένουν περί της Δημιουργίας των φυτών και των ζώων, μάλιστα δε Γρηγόριος ο Νύσσης περί της δημιουργίας της γης και των ουρανίων σωμάτων, αναγνωρίζεται, ότι περί τον τρόπον της δημιουργίας και του σχηματισμού των όντων έχει τις ελευθερίαν να φιλοσοφή και δεν δεσμεύεται προς τούτο ούτε υπό του γράμματος της Αγίας Γραφής, ούτε υπό άλλου τινός στοιχείου της κατά θείαν αποκάλυψιν αληθείας. Ως δε παρατηρεί ο καθολικός ιερέυς de Dordolot, καθηγητής της γεωλογίας και της παλαιοντολογίας εν τω πανεπιστημίω της Louvain <η διδασκαλία των αγίων Πατέρων (του αγίου Βασιλείου, του αγίου Γρηγορίου του Νύσσης, του αγίου

Αυγουστίνου και άλλων) είναι ευνοϊκωτάτη προς την φυσικήν εξέλιξιν, διότι παρεδέχθησαν, ότι η δημιουργία εγένετο εν μια στιγμή και επηκολούθησεν η αυτόματος γένεσις παντός ανεξαιρέτως ζώντος υπό την επίδρασιν φυσικών αιτίων>». (ο.π. σελ. 351).

Ο άγιος Γρηγόριος ο Νύσσης στον «Απολογητικό περί της Εξαημέρου» σημειώνει: «Σύμφωνα με τη δική μου αντίληψη, στο Θεό ο λόγος είναι έργο. Γιατί κάθε τι που γίνεται, γίνεται με το Λόγο (δια του Λόγου). Τίποτα δεν είναι και δεν νοείται άλογο, τίποτα τυχαίο και αυτόματο από αυτά που οφείλουν την ύπαρξή τους στο Θεό. Και αν ακόμα κάτι υπερβαίνει την αντιληπτική μας ικανότητα, πρέπει να πιστεύουμε, ότι σε κάθε ον έχει εναποτεθεί κάποιου είδους λόγος (λογικότητα), που φανερώνει την Τέχνη και τη Σοφία του Δημιουργού». (Γρηγορίου Νύσσης «Πνεύμα και Λόγος», Εκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη, 1997, σελ. 149).

Για τον Θωμά Ακινάτη ο καθηγητής Τρεμπέλας γράφει πως ασπάσθηκε τη διδασκαλία του ιερού Αυγουστίνου και υποστήριξε πως τα φυτά και τα ζώα παρήχθησαν με τη βοήθεια υλικών που προϋπήρχαν και αναπτύχθηκαν βαθμιαίως «δια της ενεργείας αιτιών φυσικών υπό την υπερτάτην κυβέρνησιν του Θεού». (ο.π. σελ. 169). Τη λογική του Ακινάτη ακολουθούν και σήμερα πολλοί στη Δύση, που ασχολούνται με τη Δημιουργία.

Γ΄ ΜΕΡΟΣ

Ο Δαρβινισμός και η άθεη ιντελιγκέντσια

Τη θεωρία του Δαρβίνου περί της εξελίξεως και της καταγωγής των ειδών και του ανθρώπου επιδίωξαν και επιδιώκουν να αξιοποιήσουν άθεοι διανοούμενοι και επιστήμονες. Η ίδια η θεωρία δεν έχει αντιθρησκευτικό χαρακτήρα, ούτε όταν την έγραφε, στην αρχή τουλάχιστον, ο Δαρβίνος ήταν άθεος. Στο πρώτο του μάλιστα βιβλίο «Η καταγωγή των ειδών» και στο τέλος του ο Δαρβίνος αναφέρει: «Υπάρχει μεγαλείο σε αυτή την άποψη της ζωής (Σημ. Της φυσικής επιλογής), με τις διάφορες δυνάμεις της, που εμφυσηθήκαν αρχικά από τον Δημιουργό σε λίγες μορφές ή μόνο σε μία, και που, ενώ αυτός ο πλανήτης συνεχίζει να περιστρέφεται σύμφωνα με τον σταθερό Νόμο της βαρύτητας, από μια τόσο απλή αρχή έχουν εξελιχθεί και εξελίσσονται ατέλειωτες μορφές, ολοένα πιο ωραίες και πιο θαυμαστές» (Καρόλου Δαρβίνου «Η καταγωγή των ειδών», Εκδ. «ΤΟ ΒΗΜΑ», Αθήνα, 2009, Β΄ Τόμος σελ. 207. Ο τονισμός του γραφ.). Απόδειξη της ουδετερότητας της θεωρίας του Δαρβίνου είναι ότι και στις ημέρες μας υπάρχουν πολλοί Χριστιανοί και οπαδοί άλλων θρησκειών, που πιστεύουν στη θεωρία της εξέλιξης ως μια πράξη της βούλησης του Θεού.

Το Pew Research Center (Σημ. Παγκοσμίου εμβελείας κέντρο έρευνας και δημοσκοπήσεων) το 2014 διενήργησε έρευνα στις ΗΠΑ, με το ερώτημα αν οι ερωτώμενοι πιστεύουν στη θεωρία της εξέλιξης ως της καλύτερης εξήγησης για την καταγωγή του ανθρώπου στη Γη. Στο ερώτημα της έρευνας απάντησαν θετικά: Το 54% των Ορθόδοξων Χριστιανών, το 58% των Ρωμαιοκαθολικών, το 51% των συγγενών προς τον Λούθηρο Προτεστάντων, το 24% των προς τον Καλβίνο συγγενικών προτεστάντικων δοξασιών, το 45% των Μουσουλμάνων, το 77% των Εβραίων, το 81% των Βουδιστών, το 80% των Ινδουιστών, και το 72% των αγνωστικιστών. Ως προς τους επιστήμονες των σχετικών με την εξέλιξη επιστημών η έρευνα έδειξε ότι το 99,85% πιστεύουν σε μια οποιασδήποτε μορφής εξέλιξη. Μεταξύ αυτών πολλοί δήλωσαν πιστοί Χριστιανοί.

Ο ίδιος ο Δαρβίνος πέντε μήνες πριν από τη δημοσίευση του βιβλίου του για την εξέλιξη και συγκεκριμένα τον Ιούνιο του 1859 σε επιστολή του προς τον φίλο του Τόμας Χένρι Χάξλεϊ (1825-1895) ανοικτά παραδέχτηκε ότι « η θεωρία μου για την εξέλιξη είναι ένα απλό πέπλο μιας υπόθεσης, η οποία έχει πολλά ψεγάδια και πολλές τρύπες». Βεβαίως ο Δαρβίνος δεν ήταν ιδεολόγος υλιστής, ούτε οπαδός του Μαρξ. Είναι ενδεικτικό των απόψεών του πως όταν το «Κεφάλαιο» μεταφράστηκε στα αγγλικά και ο Μαρξ του ζήτησε να του αφιερώσει ένα αντίτυπο, ο Δαρβίνος το αρνήθηκε, διαμηνύοντας του ότι δεν συμφωνεί με τις επιθέσεις του κατά της Χριστιανικής Πίστewς.... Όπως γράφει ο Ζακ Μπαρζέν ο Μαρξ και οι Μαρξιστες πολύ ενοχλήθηκαν τότε από την άρνηση του Δαρβίνου, αλλά στις αρνητικές κριτικές τους δεν έπαυσαν να τον χαρακτηρίζουν «δυνατό στοχαστή».

Οι βιογράφοι του Δαρβίνου τον χαρακτηρίζουν συμβιβαστικό, ως χαρακτήρα, και σημειώνουν ότι δεν του άρεσαν οι εντάσεις... Πού να ήξερε τις εντάσεις, την πολεμική και τον φανατισμό που καλλιεργούνται στο όνομά του... Επίσης αναφέρουν ότι ήταν ένας τυπικός Άγγλος αστός, συντηρητικός στις αρχές του. Σε γράμμα του προς τον Η.Α. Gaskell λ.χ. εκφράζει τον φόβο του ότι ο Νόμος για τον έλεγχο των γεννήσεων θα οδηγήσει στην ανηθικότητα τις άγαμες γυναίκες και θα περιορίσει την αποικιοκρατική ισχύ της Αγγλίας, αν ο πληθυσμός σκέφτεται πώς θα περιορίσει τον αριθμό του... (Σημείωση 34 από το βιβλίο του Jacques Barzun «Darwin, Marx, Wagner: Critique of a heritage», The University of Chicago Press, Chicago and London, 2nd Edition, 1981, page 85).

Επίσης, ως τυπικός Άγγλος, ποτέ δεν αντέδρασε στην αποικιοκρατική πολιτική της χώρας του και στο ότι κυβερνούσε τις αποικίες με τη βία, παρά με τη λαϊκή συγκατάθεση, θεωρώντας την αξιοπρέπεια των Ινδών και όλων των άλλων κατώτερη από τη δική της.... (Φράνσις Φουκουγιάμα «Το τέλος της ιστορίας και ο

τελευταίος άνθρωπος», Νέα Σύνορα, Α.Α. Λιβάνη, Αθήνα, 1993, σελ. 354). Μάλλον ταίριαζε η αποικιοκρατική πολιτική της Αγγλίας στη θεωρία της φυσικής επιλογής και του ανταγωνισμού των ειδών...

Στην ίδια περίοδο, που ξεκινάει η ιδεολογική εκμετάλλευση της θεωρίας του Δαρβίνου από τους αθέους, διάσημοι επιστήμονες, που άφησαν τη σφραγίδα τους στη Φυσική και σε άλλες θετικές επιστήμες, εκφράζουν την άποψη ότι ουδεμία αντίθεση υπάρχει μεταξύ θρησκείας και επιστήμης. Μεταξύ αυτών οι James Joule (1818-1889), Balfour Stewart (1828-1887), James Clerk Maxwell (1831-1879), George Gabriel Stokes (1819-1903) και William Thomson (1824-1907).

Ο Μάξγουελ είναι εκ των σκαπανέων της σύγχρονης Φυσικής. Με τις εργασίες του στην ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία τοποθετείται στο ίδιο επίπεδο με τους Νεύτωνα και Αϊνστάιν. Στο τέλος της ζωής του είπε σε φίλο του: «Σκέφτομαι το πόσο ευεργετήθηκα στη ζωή μου... Η μόνη μου τώρα επιθυμία είναι όπως ο Δαβίδ να υπηρετήσω τη γενιά μου κατά το θέλημα του Θεού...».

Στον τάφο του Τζάουλ, του φυσικού, ο οποίος διατύπωσε τον 1ο Νόμο της Θερμοδυναμικής, περί της διατήρησης της ενεργείας, όπως επίσης, μαζί με τον Κέλβιν, προσδιόρισε το απόλυτο μηδέν, είναι γραμμένο, κατά τη θέλησή του, το του Ευαγγελιστού Ιωάννου: «Εμέ δει εργάζεσθαι τα έργα του πέμψαντός με έως ημέρα εστί. Έρχεται νυξ ότε ουδείς δύναται εργάζεσθαι» (θ' 4).

Ο Στόουκς, γνωστός για τις εργασίες του, μεταξύ των άλλων, στον φθορισμό, έγραψε: «Όλοι αποδεχόμαστε ότι το βιβλίο της φύσης και το βιβλίο της Αποκάλυψης προέρχονται και τα δύο από τον Θεό και επομένως δεν μπορεί να υπάρξει οποιαδήποτε ασυμφωνία μεταξύ τους, αν ορθώς ερμηνευθούν».

Ο Ουίλιαμ Τόμσον, Α' Βαρώνος Κέλβιν, γνωστός από τις εργασίες του στη θερμότητα, στις μονώσεις και στην εφεύρεση των υποβρυχίων καλωδίων τηλεγράφου, επινόησε την κλίμακα μετρήσεως της θερμοκρασίας που φέρει το όνομά του, για τη μέτρηση της απόλυτης θερμοκρασίας των σωμάτων, με αρχή το απόλυτο μηδέν, που υπολόγισε σε -273,150 Κελσίου. Ο Κέλβιν έγραψε: «Η Χριστιανική μου Πίστη με βοηθάει και με ενισχύει στην έρευνά μου. Δέχομαι την εξέλιξη, αλλά η Αρχή και η κατεύθυνση είναι από τον Θεό.... Δεν βρίσκω οποιαδήποτε διαφορά πίστης και επιστήμης». (Σημ. Οι πληροφορίες προέρχονται από το διαδίκτυο στα οικεία λήμματα).

Ο Δαρβινισμός αναμιγνύεται και γίνεται ένα με τον Μαρξισμό και τον Φροϋδισμό, με άλλα λόγια με τον Υλισμό, τον Ηδονισμό και την Αθεΐα. Κατά τον Έλληνα ποιητή και στοχαστή Γιώργο Σαραντάρη (1908-1941) «ο Μαρξισμός και ο

Φροϋδισμός είναι θεωρίες που θυσιάζουν τον άνθρωπο στον θάνατο, και δεν το γνωρίζουν. Είναι διαστροφές που γεννήθηκαν από έναν αχαλίνωτο ηδονισμό. Στην επιφάνεια χαρίζουν το μίσος, στο βάθος την πεποίθηση του θανάτου. Η ηδονή του θανάτου, του θανάτου όλου του κόσμου τις διατρέχει...». (Γιώργου Σαραντάρη «Δοκίμια για την ύπαρξη του ανθρώπου», Εκδ. «Ευθύνη», Αθήναι, 1999,σελ. 33).

Μετά τη δημοσίευση της θεωρίας του Δαρβίνου υπήρξαν έντονες αντιπαραθέσεις από επιστήμονες στο περιεχόμενό της. Οι αρνητικοί προς την θεωρία του Δαρβίνου εντόπιζαν την κριτική τους κυρίως στα κενά, που βρήκαν ότι είχε και στα ερωτήματα που προκαλούσε. Οι επιστήμονες που υποστήριξαν τη θεωρία του Δαρβίνου ισχυρίστηκαν ότι με αυτήν λύθηκε ορθολογικά η καταγωγή των ειδών της φύσης και του ανθρώπου. Ο F. A. Lange, καθηγητής του πανεπιστημίου του Μάρμπουργκ, έγραψε σχετικά: « Η θεωρία για την καταγωγή των ειδών κάνει τους ανθρώπους να ανατρέξουν σε ένα παρελθόν που αποκτά ένα μυστηριώδες χρώμα, κατά το ότι στις διηγήσεις μύθων δεν αντιπαραθέτει παρά πολλές δυνατότητες, από τις οποίες οι περισσότερες περιορίζουν σε ακραίο βαθμό την αξιοπιστία κάθε μιας από αυτές». (F.-A. Lange, "Histoire du materialisme", Librairie Schleicher Freres, Paris, 1911, Β' Tome, p. 265). Τα επιστημονικά κενά στη θεωρία του Δαρβίνου ήσαν τόσα, που θεώρησαν ότι θα καταπέσει και θα τεθεί στο περιθώριο της επιστήμης. Ενδεικτικά ο Hans Driesch (1867-1941), Γερμανός καθηγητής βιολογίας και φιλόσοφος, το 1902 διακήρυξε: « Δια τους φωτισμένους ανθρώπους ο Δαρβινισμός έχει πεθάνει!» (Βλ.σχ. Παν. Τρεμπέλα «Απολογητικά Μελέται, τομ. Β' σελ. 324).

Την ίδια πάντως εποχή ο αμερικανός αγνωστικιστής και εχθρός του Χριστιανισμού Ρόμπερτ Γκριν Ίνγκερσολ (1833-1899) στο έργο του «Ορθοδοξία» (Σημ. Χρησιμοποίησε τον ελληνικό όρο, με την έννοια ότι αυτός εκφράζει την «ορθή δόξα», δηλαδή την ορθή άποψη...) υποστήριξε πως ο Δαρβίνος, με τη θεωρία του, «κατέστρεψε την αξιοπιστία του Χριστιανισμού» και πρόβλεψε ότι «είναι πλέον υπόθεση χρόνου να παραμεριστεί εντελώς ο Χριστιανισμός, καθώς ένας εξελισσόμενος επιστημονικός πολιτισμός θα τον θεωρούσε ως μια δεισιδαιμονία αδαών». (Alister McGrath « Το λυκόφως του αθεϊσμού», Εκδ. «Ουρανός», Αθήνα, 2008, σελ. 141).

Ο μαθηματικός, φιλόσοφος, και συγγραφέας Αλεξάντρ Κοϋρέ (1892-1964), καθηγητής σε διάφορα Πανεπιστήμια και στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, διαφώνησε με τους άθεους συναδέλφους ως προς το ότι οι Νόμοι του Νεύτωνα «Εξόρισαν τον Θεό από τη φύση». Έγραψε: «Δεν μπορεί να είναι τυχαίο το γεγονός ότι, τόσο για τον ίδιο τον Νεύτωνα όσο και για όλους τους νευτωνιστές, με εξαίρεση τον Λαπλάς, η νευτώνεια επιστήμη προϋπέθετε μια λογική πίστη στο

Θεό» (H. Metzger “Attraction Universelle” & John H. Randall :The Making of the Modern Mind, Boston, 1940 και Αλεξάντρ Κουϋρέ «Δυτικός Πολιτισμός - Η άνθιση της επιστήμης και της τεχνικής», Εκδ. «Ύψιλον», Αθήνα, 1991, σελ. 62. Η υπογράμμιση του γραφ.).

Μιαν άλλη άποψη δίδει ο Αλβέρτος Αϊνστάϊν (1879-1955), Νόμπελ Φυσικής 1921, για τη σχέση της επιστήμης με τη θρησκεία και σημειώνει ότι οι ακραίες θέσεις της μιας και της άλλης πλευράς οδηγούν σε σύγκρουση: «Δημιουργείται σύγκρουση όταν μια θρησκευτική κοινότητα επιμένει στην απόλυτη αλήθεια όλων των γεγονότων που αναφέρονται στη Βίβλο. Αυτό σημαίνει επέμβαση της θρησκείας στη σφαίρα της επιστήμης. Αυτού ανήκει ο αγώνας της εκκλησίας εναντίον των θεωριών του Γαλιλαίου και του Δαρβίνου. Από την άλλη μεριά, αντιπρόσωποι των επιστημών προσπάθησαν συχνά να φθάσουν σε βασικές κρίσεις, σχετικά με τις αξίες και τους σκοπούς με βάση την επιστημονική μέθοδο και μ' αυτόν τον τρόπο βρέθηκα αντιμέτωποι με τη θρησκεία. Όλες αυτές οι διαμάχες προκλήθηκαν από μοιραίες πλάνες....Η Επιστήμη χωρίς θρησκεία είναι χωλή, η θρησκεία χωρίς επιστήμη είναι τυφλή». (Α. Αϊνστάϊν «Ο σημερινός κόσμος», Εκδ. ΜΑΡΗ, Αθήνα, 1951, σελ. 19-20).

Για την σε αναφορά με τον Θεό διαφορά των Νόμων του Νεύτωνα με τη θεωρία του Δαρβίνου ο καθηγητής του Ανοικτού Πανεπιστημίου της Μεγ. Βρετανίας Robert G. Crawford (1927-) γράφει:

«Πριν από τον δέκατο ένατο αιώνα υπήρχε ως έναν βαθμό συμφωνία μεταξύ επιστήμης και θρησκείας. Ο Νεύτων ήταν χριστιανός και ο κλήρος συμμετείχε στην επιστήμη. Ο Θεός ήταν ο μέγας σχεδιαστής που είχε δημιουργήσει τον κόσμο και τους ανθρώπους σύμφωνα με έναν σκοπό. Βέβαια ο Γαλιλαίος είχε φέρει μια αναστάτωση, αλλά και αυτός πίστευε σταθερά στην αποκάλυψη του Θεού μέσα από το βιβλίο της φύσης και το βιβλίο του Θεού, την Αγία Γραφή. Ο Δαρβίνος ήταν αυτός που <άνοιξε τον ασκό του Αιόλου> με την εξελικτική θεωρία του για την προέλευση της ζωής, τη θέση του ανθρώπου στον φυσικό κόσμο και τη σχέση του με τον Θεό....Ο Δαρβίνος σκόπευε να γίνει κληρικός, αλλά είχε δεχτεί πρόθυμα μια πρόταση να γυρίσει όλο τον κόσμο για να παρατηρήσει και να συλλέξει φυτά, πουλιά, ζώα και απολιθώματα. Σ' αυτό το στάδιο της ζωής του ήταν θρησκευόμενος, διάβαζε τα Ευαγγέλια και φιλοσοφούσε σε θρησκευτικά θέματα, προκαλώντας μάλιστα τη θυμηδία του πληρώματος του σκάφους. Αλλά βαθμιαία άρχισε να επικρίνει τη Βίβλο, φρονώντας ότι η ιστορία της ήταν ψεύτικη και η εικόνα, που παρουσίαζε για τον Θεό, τυραννική....Ο Δαρβίνος μνημόνευε τον Θεό ως δημιουργό στο τέλος της «Προέλευσης των ειδών» (1859), αλλά στο επόμενο έργο του, την «Καταγωγή του ανθρώπου» (1871), ο Θεός εγκαταλείπεται

οριστικά». (Ρόμπερτ Κρώφορντ «Τι είναι θρησκεία», Εκδ. Σαββάλα, Αθήνα, 2004, σελ. 173 κ.ε.).

Δ΄ ΜΕΡΟΣ

Ο Δαρβινισμός και η εξέλιξη της αντιπαράθεσης

Από τα τέλη του 20ού αιώνα οι θεωρίες του Δαρβίνου βρίσκονται σε ένα νέο στάδιο αντιπαράθεσης μεταξύ των αθέων και των χριστιανών επιστημόνων και συγγραφέων. Αιτία η ανάπτυξη της μοριακής βιολογίας, της βιοχημείας και των άλλων όμορων σ' αυτές επιστημών. Από τις αρχές της δεκαετίας του 1960, όταν άρχισε να αναπτύσσεται η μοριακή βιολογία, για τους παραδοσιακούς εξελικτικούς φάνηκε πως ήταν μια απειλή απαξίωσης των όσων είχε γράψει ο Δαρβίνος τον προηγούμενο αιώνα.

Πράγματι τρεις επιστήμονες, από τους σημαντικότερους εξελικτικούς του 20ου αιώνα, οι Ernst Mayr (1904-2005), Theodosius Dobzhansky (1900-1975) και George Gaylord Simpson (1902-1984) εξέφρασαν τον έντονο σκεπτικισμό τους ακόμη και με τις μοριακές προσεγγίσεις της εξέλιξης, ειδικά όταν έρχονταν σε σύνδεση με την φυσική επιλογή. Ειδικότερα ο Mayr εξέφρασε τη διαφωνία του και με την θεωρία του Δαρβίνου, ότι τα πάντα προέρχονται από έναν κοινό πρόγονο. Σημειώνεται ότι ο Mayr ήταν Γερμανικής καταγωγής Αμερικανός και άθεος, ο Dobzhansky Ουκρανο - Αμερικανός γενετιστής και βιολόγος, φίλος του φημισμένου παλαιοντολόγου ρωμαιοκαθολικού κληρικού Teilhard de Chardin και πιστός Ορθόδοξος Χριστιανός και ο Simpson Αμερικανός παλαιοντολόγος, που ξεκίνησε ως πιστός Χριστιανός και προοδευτικά έγινε αγνωστικιστής. Επιπρόσθετα οι ανακαλύψεις του Αμερικανού βιολόγου Carl Woese (1928-2012) στο RNA και οι πριν από λίγα χρόνια πιστοποιηθέντες παράγοντες συμβιογένεσης και οριζόντιας μεταφοράς γονιδίων, εισήγαγαν ακόμη μεγαλύτερη πολυπλοκότητα στην εξελικτική θεωρία.

Ο Άγγλος βιοχημικός Rupert Sheldrake (1942-) σε συνέντευξή του στο γαλλικό περιοδικό *Le monde des Religions* (No 63, Janvier - Fevrier 2014, p. 68-71) διαφωνεί με τον άθεο βιολόγο Richard Dawkins, ότι ο άνθρωπος δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα γιγαντιαίο ρομπότ, δηλαδή μια άψυχη μηχανή και προσθέτει:

«Πιστεύω ότι ο υλισμός είναι ένας διανοητικός φραγμός, ο οποίος εμποδίζει τους ανθρώπους να ζήσουν σε αρμονία με την φύση...Αν δεν αρθεί αυτός ο φραγμός δεν θα μπορέσουν να ανακαλύψουν τον πλούτο της θρησκευτικής τους παράδοσης».

Ένας άλλος σημαντικός μοριακός βιολόγος και βιοχημικός είναι ο δρ. Denis Alexander (1945-), επικεφαλής του προγράμματος περί Ανοσολογίας στο Abraham

Institute, διδάσκων στο St. Edmund's College του Πανεπιστημίου του Καίμπριτζ και εκδότης του περιοδικού «Science and Christian Belief». Σε άρθρο του σημειώνει: «Δυστυχώς πολλοί δοκίμασαν να κουρσέψουν τη θεωρία της εξέλιξης, για να στηρίξουν κάθε είδους ιδεολογία. Η εξέλιξη χρησιμοποιήθηκε για να στηρίξει το ρατσισμό, τον κομμουνισμό, τον καπιταλισμό και άλλες ιδεολογίες - πολλές εκ των οποίων είναι ασύμβατες μεταξύ τους. Αλλά η εξέλιξη είναι απλώς μια βιολογική θεωρία, αρκετά αδύναμη για τόσο Ηράκλειες ιδεολογικές απόψεις». (Το άρθρο δημοσιεύθηκε στο διαδίκτυο με τον τίτλο « Is Evolution atheistic?» (Είναι αθεϊστική η εξέλιξη;).

Ο Αμερικανός δρ. Henry M. Morris (1918-2006) ασχολήθηκε ιδιαίτερα με το θέμα της εξέλιξης και ήταν ο ιδρυτής της Εταιρείας Έρευνας της Δημιουργίας. Σε άρθρο του υποστηρίζει: «Είναι γεγονός πως οι εξελικτικοί πιστεύουν στην εξέλιξη επειδή το θέλουν. Είναι επιθυμία τους με κάθε κόστος να ερμηνεύσουν την καταγωγή του παντός χωρίς τον Δημιουργό. Ο <εξελικτισμός> έτσι στην πραγματικότητα είναι μια αθεϊστική θρησκεία. Ορισμένοι μπορεί να προτιμούν να τον ονομάζουν ουμανισμό και οι εξελικτικοί της Νέας Εποχής μπορεί να τον τοποθετούν στο πλαίσιο μιας μορφής πανθεϊσμού, αλλά όλοι αυτοί οι ορισμοί και όλα αυτά τα πιστεύω είναι το ίδιο πράγμα. Είτε τον ονομάζουν αθεϊσμό, είτε ουμανισμό, είτε πανθεϊσμό, ο σκοπός τους είναι να εξαφανίσουν τον προσωπικό Θεό από κάθε ενεργητικό ρόλο στη δημιουργία του σύμπαντος και από όλα τα συστατικά της, συμπεριλαμβανομένου του ανθρώπου. ...Εφόσον μαζί ο νατουραλισμός και ο ουμανισμός αποκλείουν τον Θεό από την επιστήμη ή οποιαδήποτε άλλη ενεργό λειτουργία στη δημιουργία και στη διατήρηση της ζωής και του σύμπαντος γενικά, είναι πασιφανές ότι η θέση τους δεν είναι τίποτε άλλο παρά αθεϊσμός και ο αθεϊσμός είναι μια θρησκεία!». (Το άρθρο στο διαδίκτυο με τίτλο: « Evolution is religion - not science» (Η εξέλιξη είναι θρησκεία-όχι επιστήμη).

Ο καθηγητής ανθρωπολογίας του πανεπιστημίου της Μπολόνια Fiorenzo Facchini (1929-) στο βιβλίο του «Evoluzione. Cinque questioni nel dibattito attuale» (Εξέλιξη - Πέντε ερωτήματα στην επίκαιρη συζήτηση) (Ediz. Book, Milano) σημειώνει ότι οι εξελικτικοί πρέπει να είναι σε πολύ δύσκολη θέση με τις νέες ανακαλύψεις πάνω στην πολυπλοκότητα του DNA. Πιο συγκεκριμένα σημειώνει ότι «το DNA σε ένα ανθρώπινο κύτταρο έχει συντεθεί από περίπου τρία δισεκατομμύρια νουκλεοτίδια» και προς σύγκριση αυτού του δεδομένου ο ιταλός καθηγητής σημειώνει ότι οι πληροφορίες τους είναι ως τα στοιχεία χίλιων τόμων μιας βιβλιοθήκης. (Βλ.σχ. «Il Sole 24 Ore» Domenica, 4 Novembre 2012, p. 27). Θέτει λοιπόν ο κ. Φακίνι το ερώτημα αν όλα αυτά και οι συνδυασμοί στην υπάρχουσα πολυπλοκότητά τους συνέβησαν τυχαία.

Στη μηχανιστική άποψη της ανθρώπινης ζωής οι εξελικτικοί πρέπει να απαντήσουν επίσης στο πώς αυτή μπορεί να συνδυασθεί με ανώτερα ανθρώπινα συναισθήματα, όπως είναι ο αλτρουισμός, ο ηρωισμός, η αυτοθυσία, η αγάπη, η αλληλεγγύη και η ίδια η Ηθική. Αν ισχύει, κατ' αυτούς, η χρησιμοθηρία και η μηχανιστική λογική πώς μπορούν να εξηγηθούν συναισθήματα και πράξεις, που συμβαίνουν από ανθρώπους αντίθετα προς αυτή τη χρησιμοθηρία και αυτή την συμφεροντολογική λογική;

Ο συνεργάτης του πανεπιστημίου της Γενεύης Florian Cova σημειώνει ότι ορισμένοι σύγχρονοι φιλόσοφοι βλέπουν τη δυνατότητα να βρεθεί κάποτε μια φυσική και επιστημονική βάση στην εξήγηση της Ηθικής. Άλλοι, αντιθέτως, βλέπουν στην προηγούμενη άποψη μιαν ακόμη αιτία να απορριφθεί η Ηθική ως μια πλάνη... Όπως ισχυρίζονται αν η κάποια ηθική ενέργεια επελέγη για την χρησιμότητά της, τότε ουδείς λόγος υπάρχει να θεωρείται αληθινή... Το βέβαιο είναι, κατά τον Φλόριαν Κόβα, ότι « η σχέση μεταξύ της Ηθικής και της επιστημονικής της προσέγγισης θα είναι, χωρίς καμία αμφιβολία, στο κέντρο των συζητήσεων κατά τα επόμενα χρόνια». (Άρθρο του Florian Cova στο περιοδικό "Le Point", Decembre 2016 - Janvier 2017, "References - Le bien et le mal - Les textes fondamentaux". p. 98). Από τη διαπίστωση του πανεπιστημιακού, του ειδικού σε θέματα συναισθημάτων, διαπιστώνει κανείς πόσο δρόμο έχει η εξέλιξη για να μπορέσει να ερμηνεύσει ακόμη και στοιχειώδεις πλευρές της ζωής του ανθρώπου...

Οι κύριοι εκπρόσωποι της επιθετικής και δημαγωγικής αθεϊστικής προπαγάνδας είναι για μεν τους αγγλοσάξονες ο Ρίτσαρντ Ντόκινς και για τους γαλλόφωνους ο Μισέλ Ονφρέ. Και οι δύο στηρίζουν την προπαγάνδα τους στη θεωρία της εξέλιξης. Ο Ντόκινς (1941-) είναι βρετανός ηθολόγος, εξελικτικός βιολόγος και στρατευμένος στον αθεϊσμό. Έχει γράψει δέκα τρία βιβλία εκλαϊκευμένης επιστήμης, τα περισσότερα των οποίων έχουν κυκλοφορηθεί και στα ελληνικά. Σε συνέντευξη, που έδωσε στο ΒΗMagazino (14 Μαρτίου 2010, σελ. 28-36) και στον Μάκη Προβατά, στο σχόλιο του έλληνα δημοσιογράφου ότι τον αποκαλούν «ροντβάϊλερ του Δαρβίνου» ο Άγγλος εξελικτικός και επιθετικός αθεϊστής απάντησε: « Υποθέτω ότι το λένε εννοώντας ότι το ροντβάϊλερ είναι επιθετικό σκυλί. Κατ' αρχάς εγώ δεν είμαι καθόλου επιθετικός, αλλά μπορώ επίσης να πω ότι το ροντβάϊλερ είναι ένα γλυκό ζώο, αν το γνωρίσεις καλά. Έτσι κι αλλιώς, πάντως, με κολακεύει οποιοσδήποτε χαρακτηρισμός έχει να κάνει με τον Δαρβίνο».

Ο καθηγητής Ernst Mayr έγραψε για τον Ντόκινς: « Το κωμικό πράγμα είναι πως εάν στην Αγγλία ρωτήσεις έναν άνθρωπο στο δρόμο ποιος είναι ο μέγιστος εν ζωή Δαρβινιστής θα σου απαντήσει ο Ρίτσαρντ Ντόκινς. Και, πράγματι, ο Ντόκινς έχει κάμει μιαν εξαιρετική δουλειά να εκλαϊκεύσει τον Δαρβινισμό. Αλλά η βασική

θεωρία του Ντόκινς επί του γονιδίου, πως αποτελεί το αντικείμενο της εξέλιξης, είναι καθ' ολοκληρίαν αντι - Δαρβινικό. Επομένως εγώ δεν θα τον αποκαλούσα τον μέγιστο Δαρβινιστή» (Ernst Mayr " What evolution is", Edge 92, Editor Brockman John).

Ο Ντόκινς μιλάει και γράφει με μίσος κατά του Χριστιανισμού. Είπε, μεταξύ των πολλών άλλων, στη συνέντευξη που προαναφέρθηκε, ότι « μπορεί να αποδείξει ότι η πίστη είναι ένα από τα μεγαλύτερα κακά του κόσμου, συγκρίσιμο με την ευλογία, αλλά πιο δύσκολο στην εξάλειψή του». Και για να υποστηρίξει την πίστη του στην αθεία λέγει κάτι εντελώς παράλογο: «Η επιστήμη αποδεικνύει τα πράγματα, θεμελιώνει τις θεωρίες της με βεβαιότητα». Αυτό μόνο ένας φανατικός και ακατάρτιστος οπαδός της αθείας θα μπορούσε να το εκστομίσει... Ο χαρακτηρισμός και το μίσος του Ντόκινς ακολουθεί αυτό του Νίτσε, ότι ο Θεός πέθανε και των Μαρξ - Λένιν, ότι η θρησκεία είναι το όπιο του λαού.

Η άποψη του αμερικανού παλαιοντολόγου και εξελικτικού βιολόγου Στέφεν Τζέι Γκουλντ (1941-2002) στο θέμα της σχέσης της θεωρίας της εξέλιξης και της υπάρξεως Θεού Δημιουργού είναι διαφορετική από αυτή του Ντόκινς. Παρά το ότι ο Γκουλντ ήταν αγνωστικιστής παραδεχόταν ότι η επιστήμη μπορεί να εργαστεί μονάχα στο πλαίσιο φυσιοκρατικών εξηγήσεων. Όπως έγραψε «Δεν μπορεί ούτε να επιβεβαιώσει, ούτε να απορρίψει την ύπαρξη του Θεού». (Σημ. Για τις απόψεις των Ντόκινς και Γκουλντ δεξ βιβλίο Άλιστερ ΜακΓκραθ «Το λυκόφως του αθεϊσμού», Εκδ. «Ουρανός», σελ. 135-157).

Ο Μισέλ Ονφρέ (1959 -) Γάλλος αθεϊστής, ηδονιστής και επικούρειος (Σημ. Έτσι τον περιγράφει το βιογραφικό του), είναι των ιδίων αντιλήψεων και ίδιων δημαγωγικών νοοτροπιών με αυτών του Ντόκινς, αλλά κινείται περισσότερο πολιτικά και κοινωνιολογικά. Το περιοδικό «Le Point» στο φύλλο του της 5ης Ιανουαρίου 2017 έχει πρωτοσέλιδο τον Ονφρέ, προβάλλει το νέο του βιβλίο «Decadence» (Παρακμή - Κατάπτωση), με υπότιτλο «Το βιβλίο σοκ του Μισέλ Ονφρέ» και στο κύριο άρθρο του, που υπογράφει ο Franz-Olivier Giesbert, σημειώνεται ότι ο Ονφρέ, «μισός δράκος και μισός προφήτης, είναι σε διαδικασία να καταστεί από μόνος του ο εθνικός μας (Σημ. Των Γάλλων) φιλόσοφος και η συλλογική μας συνείδηση»...

Ο Ονφρέ αποτελεί ένα πρότυπο δημαγωγίας. Δεν είναι των θετικών επιστημών, είναι φιλόσοφος. Δεν ασχολείται τόσο με τον Δαρβίνο, όσο με το να εξαλείψει τον Πολιτισμό που δημιούργησε ο Χριστιανισμός. Χειμαρρώδης στο λόγο, γραπτό και προφορικό, δεν διστάζει να εξαπολύει ανεύθυνους, αβασάνιστους και συκοφαντικούς χαρακτηρισμούς σε ιστορικά πρόσωπα και να τα βάζει με όλους και με όλα. Υβρίζει και συκοφαντεί τον Ιησού Χριστό, τον Απόστολο Παύλο, τον Μέγα

Κωνσταντίνο και γενικά τον Χριστιανισμό. Καταφέρεται επίσης με απαξιωτικό τρόπο εναντίον του Μαρξ, του Λένιν, του κομμουνισμού, του Σαρτρ, του συνδικαλισμού... «Ζήτω εγώ και κανείς άλλος», θα μπορούσε να διακηρύξει...

Στη συνέντευξη, που έδωσε στο περιοδικό «Le Point», όπως και στο πρόσφατο βιβλίο του «Παρακμή», ο Ονφρέ «αναγγέλλει» - και αυτός - τον θάνατο του Χριστιανικού Πολιτισμού. Ο δημοσιογράφος τον ερωτά γιατί αυτό το μίσος προς τον Χριστιανισμό και εκείνος απαντά: «Ο ανατόμος δεν ερεθίζεται από το σώμα που στηθοσκοπεί»... Επίσης σημειώνει πως «το ιδανικό του Χριστιανισμού είναι απάνθρωπο», ότι «ο Ιησούς Χριστός ενέπνευσε τον Χίτλερ στην ιδεολογία του και επομένως έχει ευθύνη για το Ολοκαύτωμα των Εβραίων», ότι ο Μέγας Κωνσταντίνος «κατέστρεψε τα αγάλματα των θεών και επέβαλε με τη βία τον Χριστιανισμό», ότι το χριστιανικό πανεπιστήμιο «σκότωσε» το Σωκράτη... Για να στηρίξει τον συκοφαντικό και υβριστικό ισχυρισμό του ότι ο Χριστός ενέπνευσε τον Χίτλερ αναφέρεται στο ότι ο αιμοσταγής Γερμανός δικτάτορας, έγραψε στο βιβλίο του «Ο Αγών μου» πως «ο χριστιανισμός που θα υπερασπιστεί είναι αυτός του φραγγελίου που πήρε ο Χριστός για να διώξει τους εμπόρους από τον Ναό του Σολομώντα...» Δηλαδή για να κτυπήσει τον Χριστιανισμό ο Ονφρέ παίρνει στα σοβαρά τα λόγια του Χίτλερ και όχι τη διδασκαλία και τα όσα έπραξε ο Ιησούς στη ζωή Του... Δεν εξετάζει καν το πνευματικό περιεχόμενο της ενέργειάς Του στο Ναό του Σολομώντα, καθώς και των «ουαί» κατά των φαρισαίων... (Michel Onfray "Traite d' atheologie", Ed. Grasset, Paris, 2005, p. 201).

Αυτά που γράφει στο ίδιο βιβλίο ο Ονφρέ για τον Απόστολο Παύλο δεν είναι απλώς ανεύθυνα, επιπόλαια, υβριστικά και συκοφαντικά, είναι χυδαία. Από όλα όσα αναφέρει ο Απόστολος των Εθνών στις Επιστολές του περιορίζεται μόνο στο ότι είχε «σκόλοπα στη σάρκα του» και αφού αναφέρει μια σελίδα ασθένειες, από τις οποίες μπορεί να έπασχε, ρίχνει το δηλητήριό του, ότι πιθανόν να έπασχε από σεξουαλικά προβλήματα... (Βλ. ανωτ. Σελ. 166-169). Φυσικά η αναφορά του είναι μόνο για να προκαλέσει και να εντυπωσιάσει. Αυτό είναι το επίπεδο ήθους του διεκδικούντος να αποτελεί τη συνείδηση της σύγχρονης Γαλλίας....

Η καταγωγή του ανθρώπου αποτελεί πάντα πεδίο έρευνας για τους επιστήμονες της εποχής μας. Πρόσφατο άρθρο του Jon Moallem, που γράφτηκε στους New York Times και αναδημοσιεύθηκε στην «Καθημερινή» της 13ης Ιανουαρίου 2017 (σελ. 9), δείχνει τις δυσκολίες που υπάρχουν στο να προσδιοριστεί ο ενδιαμέσος κρίκος μεταξύ ανθρώπου και πιθήκου. Γράφοντας την υπόθεση, ότι ο άνθρωπος του Νεάτερνταλ είχε κοινό πρόγονο με τον homo sapiens σημειώνει: «Προφανώς είχαμε έναν κοινό πρόγονο, σε κάποιο σημείο μέσα στον χρόνο, πριν από 500.000 έως 750.000 χρόνια....Εμείς εξελιχθήκαμε στην Αφρική, ενώ οι Νεάτερνταλ στην

Ευρώπη και στην Ασία επί 300.000 χρόνια. Ή ίσως και μέχρι 60.000 χρόνια. Η απάντηση, βέβαια σε αυτό εξαρτάται από τον ποιόν θα ρωτήσεις, καθώς η μελέτη της καταγωγής του ανθρώπου χαρακτηρίζεται από εντονότατες διαφωνίες και η πιο απλή ερώτηση μπορεί να τύχει πολλαπλών απαντήσεων». Αν με τις πιο εξελιγμένες σήμερα μορφές της Επιστήμης υπάρχουν κολοσιαίες διαφορές στους υπολογισμούς, αντιλαμβάνεται κανείς πόσες ατέλειες έχουν οι υποθέσεις των προηγούμενων δεκαετιών για την εξέλιξη του ανθρώπου...

Υπάρχουν και άλλες απλοϊκές έως γραφικές απόψεις πάνω στην εξέλιξη. Μια από αυτές είναι του άθεου Γάλλου στοχαστή Ρεζίς Ντεμπρέ, ότι «η τρίτη γενιά χιμπατζήδων είναι και παραμένει ένα θρησκευόμενο θηλαστικό». (Ρεζίς Ντεμπρέ «Ο Θεός», Εκδ. «Κέδρος», Αθήνα, 2001, σελ. 41). Επίσης η «ανακάλυψη» της συμπαθέστατης κυρίας Τζέϊν Γκούντολ, που μετά από μεγάλη έρευνα διαπίστωσε ότι χιμπατζήδες έκοβαν κλαράκια από τα δένδρα, απομάκρυναν τα φύλλα τους και τα έβαζαν στην είσοδο της φωλιάς των τερμιτών... Όταν οι τερμίτες ανέβαιναν πάνω στα κλαράκι, τα απέσυραν από τη φωλιά και έτρωγαν το μεζεδάκι τους... Αυτό έπεισε την κυρία Γκούντολ ότι οι χιμπατζήδες είναι ικανοί να δημιουργούν εργαλεία!... (Βλ. σχ. «Το ΒΗΜΑ science» της 8ης Ιανουαρίου 2017, σελ. 1,4-5). Με την ίδια λογική θα μπορούσε η κυρία Γκούντολ να θεωρήσει ικανά να φτιάχνουν

κατασκευές χρησιμοποιώντας τέτοιου είδους «εργαλεία», όπως των χιμπατζήδων, και πολλά άλλα ζώα, όπως είναι ο σκίουρος, το χελιδόνι, ακόμη και το μυρμήγκι...

Στη διάθεση της άθεης ιντελιγκέντσιας να εκμεταλλευθεί την θεωρία της εξέλιξης για να προωθήσει τις ιδέες της δίνει απάντηση ο Βιτγκενστάϊν, μέσω του Ζήσιμου Λορεντζάτου:

«Κανένας δε λέει πως η εξέλιξη πηγαίνει στο καλύτερο. Και πρώτα πρώτα η ίδια η εξέλιξη, που γεννάει εκτρώματα και καταστρέφει τα έργα της. Αυτό διόλου δε σημαίνει πως η θεωρία της εξέλιξης δεν είναι σωστή (Δαρβίνος) καθώς και η γενικευμένη θεωρία της εξέλιξης (νεοδαρβινιστές). Να θυμηθούμε εδώ τον Wittgenstein (Σημ. γρ. Λούντβιχ Βιτγκενστάϊν, 1889-1951, Αυστριακός φιλόσοφος με σημαντική συνεισφορά στον τομέα της αναλυτικής φιλοσοφίας και λογικής), που διαχωρίζει - από τη μια μεριά τη φιλοσοφία και από την άλλη τις φυσικές επιστήμες. <Η θεωρία του Δαρβίνου δεν έχει να κάνει με τη φιλοσοφία περισσότερο από όσο έχει να κάνει οποιαδήποτε άλλη υπόθεση της φυσικής επιστήμης> (Tractatus 4.1122)». (Ζησ. Λορεντζάτου «Collectanea», σελ. 697).

ΜΕΡΟΣ Ε΄

Ο Δαρβινισμός στον 21ο αιώνα

Στον 21ο αιώνα εντείνεται η εκστρατεία των υλιστών και των αθέων εναντίον του Χριστιανισμού, με εργαλείο την θεωρία της εξέλιξης. Η εκμετάλλευση της θεωρίας του Δαρβίνου ξεκίνησε αμέσως μετά την δημοσιοποίηση της. Ο Χάξλεϊ και κυρίως ο Χέρμπερτ Σπένσερ (1820-1903), άθεος βρετανός φιλόσοφος, μαζί με τον επίσης άθεο γνωστό φυσικό επιστήμονα Τζον Τίνταλ (1820-1893) χρησιμοποίησαν τη θεωρία του Δαρβίνου και την επεξέτειναν στον κοινωνικό, ιδεολογικό, πολιτικό, ακόμη και στον μεταφυσικό χώρο. Δημιούργησαν έτσι μια νέα ιδεολογία, μια νέα θρησκεία καλύτερα, που ονομάστηκε Δαρβινισμός. Ο Emanuele Severino (1929-), καθηγητής της θεωρητικής φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο της Βενετίας) γράφει σχετικά: « Ο Σπένσερ (1820-1903) επεξέτεινε την έννοια της <εξέλιξης> από την κοινωνική πραγματικότητα στη φυσική πραγματικότητα και σε κάθε άλλη όψη του κόσμου. Ακολουθώντας τη σκέψη της έρευνας του Δαρβίνου (1809-1882), ο Σπένσερ υποστήριξε ότι η έρευνα αυτή της «εξέλιξης» είναι ο θεμελιώδης νόμος όλων των φαινομένων». (Severino Emanuele "Antologia filosofica", Biblioteca Universale Rizzoli, 3za Edizione, Milano, 1997, p. 364).

Μετά την έκδοση και του βιβλίου «Η καταγωγή του ανθρώπου», το 1871, και την υπόθεση του Δαρβίνου ότι πίθηκοι και άνθρωποι εντάσσονται στο ίδιο γενεαλογικό δένδρο, οι άθεοι επιστήμονες θεώρησαν ότι πλέον η επιστήμη θριάμβευσε επί του Χριστιανισμού. Ο Αγγλο - Αμερικανός διανοούμενος Γκέραλντ Χερντ (1889-1971) έγραψε χαρακτηριστικά: «Ο Νεύτωνας εξόρισε τον Θεό από τη φύση, ο Δαρβίνος Τον εξόρισε από τη ζωή και ο Φρόιντ Τον έδιωξε από το τελευταίο οχυρό Του, την ψυχή». (Jacques Barzun "Darwin, Marx, Wagner: Critique of a heritage", The University of Chicago Press, Chicago and London, 2nd Edition 1981, p. 87).

Ο Δαρβινισμός, κατ' άλλους Νεοδαρβινισμός, του 21ου αιώνα, δεν είναι η συνέχεια του Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού. Ο αγνωστικιστής ιταλός καθηγητής της φιλοσοφίας και της σημειωτικής και γνωστός συγγραφέας Ουμπέρτο Έκο γράφει:

«Ο Διαφωτισμός του Μπάιλ και του Βολταίρου, του Ρουσώ και του Καντ, του Νεύτωνα και του Λαπλάς, έστω με ύφος κριτικής και σκεπτικισμού, είναι χριστιανικός και αν ακόμη δεν πιστεύει σε έναν προσωπικό Θεό, είναι σε έναν υπέρτατο βαθμό αποδεδειγμένος και δεδηλωμένος θεϊστικός... Εκείνος ο χριστιανισμός, ο διεφθαρμένος όχι μόνο από τη Ρώμη ή από το Παρίσι των παπιστών, αλλά και από την ανεκτική Γενεύη του Καλβίνου, είναι η πραγματική αιτία του αθεϊσμού... Λιγότερο στον Βολταίρο και περισσότερο στον Καντ ο

λαϊκισμός παρουσιάζει τα αποτυπώματα του χριστιανικού Διαφωτισμού που απορροφά και πάλι, με κόπο, το υπολανθάνον σχίσμα, που υπάρχει στον άνθρωπο της Δύσης.

Αλλά δεν ήταν τέτοιος ο λαϊκισμός του Μαρξ ή του Νίτσε ή του Φρόϊντ, που υπήρξαν πριν και μετά τις μεγάλες επαναστάσεις της επιστήμης, της οικονομίας, των λαών. Με αυτούς και όχι μόνο με αυτούς, ο λαϊκισμός βγαίνει από τη διάσταση του χριστιανικού Διαφωτισμού...

Από τότε και μετά - έλεγαν οι μεγαλύτεροί μας όταν είμασταν παιδιά -, ο κόσμος δεν είναι πια ίδιος. Μετά από τότε; Μετά από τη Γαλλική Επανάσταση; Μετά τον τηλεγράφο; Μετά τον Μαρξ; Μετά τον Δαρβίνο; Μετά τον Νίτσε; Μετά τον Φρόϊντ και τον Αϊνστάϊν, μετά τον κομμουνισμό και τον ναζισμό; Μετά τα πυρηνικά και τον κόσμο μοιρασμένο στα δύο; Τέλος πάντων, μετά από τον μοντερνισμό όπως τον γνωρίσαμε στους δύο τελευταίους αιώνες της χιλιετίας; Ή, μετά από αυτόν, το μεταμοντερνισμό, που φτάνει τελευταίος και μας ελκύει και μας ξεπερνάει και ενώ αναζητούμε μια οντότητα πιο βαθιά, στο μέγεθος της ανάγκης της οντότητας του κόσμου, πολλαπλασιάζει τις αναλύσεις και τα ηθικά διδάγματα, τα καταχωρίζει και τα εκθέτει σε ένα ηθικό σούπερ μάρκετ της αρετής των θρησκειών, με εσωτερισμούς, στρατούς σωτηρίας, ψυχοθεραπείες και ψυχοφάρμακα». (Ουμπέρτο Έκο «Τι πιστεύει αυτός που δεν πιστεύει;», Εκδ. «Ελληνικά Γράμματα», Ε΄ Έκδοση, Αθήνα, 1998, σελ. 138-144).

Η σημερινή αθεία εκπροσωπείται κυρίως από τον Ονφρέ και όσους έχουν τις ίδιες απόψεις μαζί του. Ο Ονφρέ στο προαναφερθέν βιβλίο του «Traite d' atheologie» καταλήγει: «Σε όλες αυτές τις αμπρακαταμπρακικές θεολογίες, προτιμώ να αναφέρομαι στις εναλλακτικές σκέψεις έναντι της κυριαρχούσας φιλοσοφικής ιστοριογραφίας: των σκωπτών, των υλιστών, των ριζοσπαστών, των κυνικών, των ηδονιστών, των αθέων, των φιλήδονων, των ηδυπαθών. Αυτοί γνωρίζουν ότι δεν υπάρχει παρά ένας κόσμος και κάθε προώθηση ενός άλλου κόσμου μας κάνει να χάσουμε την απόλαυση και το όφελος του μόνου που υπάρχει. Αμάρτημα αληθινά θανάσιμο...». (ό.π. σελ. 262).

Σήμερα κυριαρχούν ιδεολογικά ο νεοδαρβινισμός και η θεωρία του Σπένσερ. Σύμφωνα με τη συγκεκριμένη ιδεολογία η εξέλιξη ισχύει σε κάθε πτυχή της ζωής του ανθρώπου και επομένως δεν υπάρχουν σ' αυτήν σταθερές Αρχές. Η άποψη αυτή είναι αποδεκτή και προωθείται από το σύνολο των μαρξιστών αριστερών, από μεγάλο μέρος των νεοφιλελεύθερων δεξιών, οπαδών του Μίλτον Φρίντμαν και από τους ποικίλους άθεους, οπαδούς του τεκτονισμού και άλλους. Κοινή είναι η εκ μέρους τους απόρριψη του φυσικού δικαίου και των από αιώνων παραδεκτών από όλο τον χριστιανικό κόσμο αρχών της Ηθικής. Απώτερος κύριος προς εξόντωση

στόχος, εκ μέρους των εξελικτικών του 21ου αιώνα – μαρξιστών, φιλελεύθερων και λοιπών –, είναι ο χριστιανισμός, ως θρησκεία και ως πολιτισμός. Άμεσοι στόχοι τους η περιθωριοποίηση της Εκκλησίας, η αλλαγή της δομής και της ουσίας της οικογένειας, η κατάργηση της προστασίας του αδύναμου ανθρώπου, είτε είναι έμβρυο, είτε γέροντας, η στροφή του ανθρώπου στην πλημμύρα των πληροφοριών, χωρίς γνώση, χωρίς επίγνωση και η μετατροπή του σε ένα είδος ρομπότ. Εκεί οδηγεί η τεχνολογική εξέλιξη. Στον περιορισμένο χώρο της Γης, που θα εξακολουθεί να ζει ο άνθρωπος, οι δυνατότητες του, οι τοπικές και οι χρονικές, έχουν σταθερά όρια. Σ' αυτόν λοιπόν τον φιλόξενο πλανήτη θα εξελίσσεται τεχνολογικά και, με βάση αυτή την εξέλιξη, ο άνθρωπος θα καθορίσει το μέλλον του. Όμως η τεχνολογική εξέλιξη δεν έχει καμία σχέση με την πολιτισμική. Στη δεύτερη μάλλον υπάρχει υποβάθμιση, τάση προς εκβαρβάρωση...

Η σύγχρονη μετανεωτερική (και μεταλογική;) πρακτική αθεία, εκφράζει φιλοσοφικές απόψεις του Νίτσε, ή του Μαρξ, αλλά τις εφαρμόζει και τις επιβάλλει, εν ονόματι του υπό διαρκή εξέλιξη διαμορφούμενου δικαίου. Λόγου χάριν η εκ μέρους των οπαδών της υποστήριξη της ανεξιθρησκείας και της κοινωνικής δικαιοσύνης είναι στην ουσία η επιβολή της αθείας, της ηδονιστικής αντίληψης της ζωής και της περιθωριοποίησης της Εκκλησίας. Σε ομιλία της στο «Rome Life Forum», που διεξήχθη στη Ρώμη στις 6 και 7 Μαΐου 2016 η Anca-Maria Cernea, Ρουμάννα ιατρός, της οποίας ο πατέρας υπέστη βασανιστήρια και φυλάκιση 17 ετών από το καθεστώς Τσαουσέσκου, έγραψε ότι αυτά που συμβαίνουν σήμερα στην φιλελεύθερη Δύση, εν ονόματι της εξέλιξης, προηγήθηκαν στο καθεστώς των μπολσεβίκων στην ΕΣΣΔ. Οι εκτρώσεις αποποινικοποιήθηκαν από τον Λένιν το 1920 – στις ΗΠΑ το 1973 άρχισε η αποποινικοποίησή τους με την υπόθεση Roe versus Wade. Το αυτόματο διαζύγιο εφαρμόστηκε από τους μπολσεβίκους το 1918 – στις ΗΠΑ αυτό συνέβη για πρώτη φορά στην Καλιφόρνια το 1969. Η ομοφυλοφιλία αποποινικοποιήθηκε από το καθεστώς των μπολσεβίκων το 1922, αλλά αργότερα επιβλήθηκαν νομοθετικά σε βάρος των ομοφυλοφίλων αυστηρές ποινές και ήσαν υπό συνεχείς διώξεις – στις ΗΠΑ, στην Πολιτεία του Ιλινόις αποποινικοποιήθηκε η ομοφυλοφιλία το 1969 και πρόσφατα επιβλήθηκαν ομοσπονδιακά τα δικαιώματα των ομοφυλοφίλων, που έχουν ως συνέπεια την καταπίεση και τις διώξεις όλων όσοι δεν συμφωνούν με την επιβληθείσα νομοθεσία. Ο Ούγγρος κομμουνιστής πολιτικός Μπέλα Κουν, στην βραχύβια κυβέρνησή του, το 1919, εισήγαγε τη σεξουαλική αγωγή στα σχολεία, για πρώτη φορά στην ιστορία της ανθρωπότητας. Σήμερα επιδιώκεται η γενίκευσή της σε όλες τις χριστιανικές χώρες. Στα 1950 ο κομμουνιστής Harry Hay ίδρυσε στις ΗΠΑ την Mattachine Society, πρώτη εταιρεία στον κόσμο για τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων....

Η προώθηση της εξελικτικής θεωρίας στα θέματα της ανθρώπινης ζωής γίνεται μέσω της συνολικής (από την Δεξιά έως την Αριστερά) πολιτικής εξουσίας σε κάθε χώρα, την οποία χειραγωγούν τα ισχυρότατα παγκοσμίως αθεϊστικά λόμπι, τα οποία φέρουν ελκυστικά ονόματα, όπως «ανθρωπιστικές οργανώσεις», ή «οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Είναι πράγματι αξιοπερίεργο από πού έλκουν αυτή τη δύναμη και επιρροή τους. Πρόσφατα η Αμερικανική Ανθρωπιστική Εταιρεία ανακοίνωσε ότι στις ΗΠΑ η Βουλή των Αντιπροσώπων πήρε απόφαση να καθιερωθεί στη χώρα η 12η Φεβρουαρίου, ημέρα της γεννήσεως του Δαρβίνου, ως «Ημέρα του Δαρβίνου» και ως «εθνικός εορτασμός της εξέλιξης και της επιστήμης». Ο δημοκρατικός βουλευτής Jim Himes, χριστιανός πρεσβυτεριανός κατά δήλωσή του, ήταν ο εισηγητής της Ημέρας του Δαρβίνου και δήλωσε σχετικά: « Στο σύγχρονο πολιτικό κλίμα, όταν τα συγκεκριμένα γεγονότα και οι μεγάλες αλήθειες, που έχουν αποκαλυφθεί από την επιστήμη δέχονται επίθεση, η απόδοση τιμής στις προσπάθειες των επιστημόνων, των αληθινών ηρώων της ανθρώπινης ιστορίας, είναι ιδιαίτερα σημαντική. Με τον εορτασμό και την εκδήλωση μνήμης στην ημέρα γεννήσεως του Δαρβίνου δεν αναγνωρίζουμε μόνο την τεράστια συμβολή στο να κατανοήσουμε καλύτερα τις αρχές της ζωής, αλλά στέλνουμε μήνυμα ότι δίνουμε αξία στη μόρφωση, στη γνώση και στην επιστήμη ως αρχών που μας καθοδηγούν». (Από American Humanist Association, Press Release, 12 January 2017). Σημειώνεται ότι το σύνθημα κάτω από την επιγραφή της εν λόγω εταιρείας είναι «Good without God» (Το καλό χωρίς Θεό).

Η «Διεθνής Ανθρωπιστική και Ηθική Ένωση» σύμφωνα με την Wikipedia, «είναι η οργάνωση ομπρέλα των ανά τον κόσμο ουμανιστικών, αθεϊστικών, ρασιοναλιστικών, κοσμικών, σκεπτικιστών, και ηθικιστικής κουλτούρας οργανώσεων». Ιδρύθηκε το 1952 και έχει έδρα το Άμστερνταμ. Φέτος το παγκόσμιο συνέδριό της θα διεξαχθεί στο Σάο Πάολο της Βραζιλίας. Κοινός παρονομαστής τους η αθεΐα, το μίσος προς τον Χριστιανισμό, η προώθηση του ομοφυλοφιλικού τρόπου ζωής, καθώς και η υπονόμηση της οικογένειας, ως φυσικού θεσμού. Όπου επικρατούν οι αρχές των αθεϊστικών οργανώσεων επιβάλλονται δρακόντιοι νόμοι σε βάρος όσων εκφράζουν την, για λόγους συνειδήσεως, διαφωνία τους.

Μια ακόμη απόδειξη της, εν ονόματι της εξέλιξης, σε βάρος της παραδοσιακής ηθικής συνεργασίας Αριστερών και Φιλελευθέρων είναι το ψήφισμα που έγινε αποδεκτό στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 4 Φεβρουαρίου του 2014. Αυτό προτείνει ουσιαστικά την προώθηση των αρχών των ομοφυλοφίλων στην Ευρώπη και ειδικότερα στην εκπαίδευση των νέων. Υπερψηφίστηκε από την Αριστερά και από τους Φιλελευθέρους. Από τους Έλληνες Ευρωβουλευτές το ψήφισαν εκείνοι

του ΣΥΡΙΖΑ, του ΠΑΣΟΚ και αρκετοί της Νέας Δημοκρατίας. Πρόσφατα στο Ελληνικό Κοινοβούλιο τα μέτρα για το συμβόλαιο συμβίωσης ομοφυλοφίλων ψηφίστηκαν από τον ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΟΤΑΜΙ, το ΠΑΣΟΚ, αλλά και φιλελεύθερους βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας... Η κατάργηση της προαιρετικής αναγραφής του θρησκέυματος από τις ταυτότητες έγινε με αгаσθή συνεργασία των φιλελευθέρων του κ. Μάνου με το ΠΑΣΟΚ και την Αριστερά. Το πρόσφατα δημοσιευθέν σχέδιο Συντάγματος, που συντάχθηκε με την πρωτοβουλία και την ενεργό συμμετοχή του φιλελεύθερου κ. Στ. Μάνου και τη συμμετοχή αριστερών επιστημόνων, προσβάλλει την Ιστορία και την Παράδοση αυτού του τόπου. Προτείνεται η κατάργηση όσων άρθρων αφορούν στην Ορθόδοξη Εκκλησία και αφαιρείται από το προοίμιο η επίκληση της Αγίας Τριάδας, αν και με την πίστη προς Αυτήν ελευθερώθηκαν οι Έλληνες, για να μπορούν σήμερα να ζητούν ο κ. Μάνος και η ομάδα του το ξερίζωμά Της. Της ευγνωμοσύνης προηγείται η αθεία και της παράδοσης η εξέλιξη...

Όπως διαμορφώθηκαν οι Θεωρίες της εξέλιξης και της καταγωγής των ειδών του Δαρβίνου, πηγαίνουν μαζί με τον υλισμό και τον ηδονισμό και, ως άθροισμα, αποτελούν τη βάση της ιδεολογίας της αθείας και του πολέμου κατά του Χριστιανισμού. Ο Ευγένιος Ιονέσκο έχει γράψει στον πρόλογο του θεατρικού του έργου «Ο Ρινόκερος» κάτι που ταιριάζει στην εκστρατεία των αθέων: «Ο Ρινόκερος είναι αναμφισβήτητα έργο αντιφασιστικό. Κυρίως όμως, είναι ένα έργο που αντιτίθεται σε κάθε μαζική υστερία, σε κάθε επιδημία, που κρύβεται κάτω από την καλύπτρα της λογικής και των ιδεών, αλλά που δεν παύει να είναι κοινωνική αρρώστια, της οποίας οι ιδεολογίες είναι στην πραγματικότητα το άλλοθι». (Ευγ. Ιονέσκο «Ο Ρινόκερος», Εκδ. «Δωδώνη», Αθήνα, 1992, σελ. 14).

Για την αμηχανία της Αριστεράς έναντι του Δαρβινισμού γράφουν τα ακόλουθα οι Νίκος Μπελογιάννης και Αγγελική Κώττη: « Ο δαρβινισμός αντιμετωπίζεται (από την Αριστερά) αλλού σαν ιδεαλιστικός, αλλού σαν μηχανιστικός, αλλού ότι είναι επηρεασμένος απόλυτα από τους νόμους της καπιταλιστικής ζούγκλας, ενώ η επίκληση του διαλεκτικού υλισμού γίνεται συνεχώς για να στηριχτεί ό, τι δε μπορεί να σταθεί αλλιώς». (Νίκου Μπελογιάννη - Αγγελικής Κώττη «Σταλινισμός - Η τέταρτη μονοθεϊστική θρησκεία, Εκδ. Άγρα, Αθήνα 2012, σελ. 117). Αριστεροί και φιλελεύθεροι συμπλέουν στην πρακτική αθεΐα και στην εξόντωση του Χριστιανισμού, αλλά δεν συμφωνούν στις προϋποθέσεις για αυτήν. Κατά τους μαρξιστές η εξελικτική θεωρία είναι ένας τρόπος έκφρασης του ιστορικού υλισμού, όπως τον εξέφρασαν οι Μαρξ και Ένγκελς. Βεβαίως θέλουν να αγνοούν ότι ο ίδιος ο Δαρβίνος αρνήθηκε να δεχθεί να του αφιερωθεί το «Κεφάλαιο» από τον Μαρξ...(Βλ. σχ. Rocco Pezzimenti "Politica e Religione", Citta Nuova, Roma, 2004, p. 239).

Πάντως οι άθεοι, μαρξιστές και φιλελεύθεροι, πολεμούν άγρια τον χριστιανικό πολιτισμό, γιατί έτσι, όπως υποστηρίζουν «ο άνθρωπος θα βρει την ελευθερία του». Είναι αυτό που είναι γραμμένο σε τοίχο του ΕΜΠ, επί της οδού Τσοίτσα, στην Αθήνα: «Καταστροφή του (χριστιανικού) πολιτισμού ελευθερία στη Γη»... Η θεωρία της εξέλιξης και η εκμετάλλευση των τεχνολογικών επιτευγμάτων τους βοηθούν να αφαιρέσουν την ιστορική συνείδηση από τους ανθρώπους, οπότε έτσι θα γίνει ευκολότερη η επιβολή της ολοκληρωτικής ιδεολογίας τους. Γράφει ο Κώστας Παπαϊωάννου: « Ο μοντέρνος (και κύρια μαρξιστικός) ολοκληρωτισμός κατάλαβε ότι μέσα σε μια κοινωνία όπου η κύρια λειτουργία της ιστορικής συνείδησης είναι να κάνει τους ανθρώπους να βλέπουν με νηφάλια μάτια τη θέση τους μέσα στον κόσμο και τις αναμεταξύ τους σχέσεις, ο μόνος τρόπος για να εξασφαλιστεί ο ολοκληρωτικός εξανδραποδισμός του ανθρώπου είναι να ξεριζωθεί μέσα από την ψυχή του η ιστορική συνείδηση και να σκεπαστούν όλες οι σχέσεις των ανθρώπων αναμεταξύ τους από την ομίχλη της προπαγανδιστικής απάτης, έτσι που τα ίδια τα γεγονότα να χάσουν την ιστορικότητά τους και να μεταμορφωθούν σε απλές αλληγορίες αυτής της μυθικής γιγαντομαχίας ανάμεσα στον <προοδευτικό διαφωτισμό> και στον <αντιδραστικό σκοταδισμό>». (Κώστα Παπαϊωάννου « Η κρίση του μαρξισμού», Περ/κό «Εποπτεία», τεύχος 64, Ιανουάριος 1982, σελ. 32). Αυτό το ξερίζωμα της ιστορικής συνείδησης επιδιώκεται από τον κ. Μάνο, με την πρόταση του ιδίου και της ομάδας του για νέο Σύνταγμα, αυτό επιδιώκεται από το ΚΚΕ και την Αριστερά με την επιλεκτική μνήμη στα γεγονότα και τη δογματική ιδεολογία τους.

Εκείνο που δεν αντιλαμβάνονται όσοι πολεμούν τον χριστιανικό πολιτισμό είναι ότι

στρώνουν το χαλί στην εξάπλωση του Ισλάμ στις χριστιανικές χώρες, που επιδιώκεται να εξελιχθούν σε αθεϊστικές.... Σημειώνεται ότι όλος ο αντιθρησκευτικός πόλεμος διεξάγεται μόνο στις χριστιανικές χώρες. Σε καμία ισλαμική και βουδιστική χώρα, αλλά και στο ιουδαϊκό Ισραήλ, γίνεται αντιθρησκευτική εκστρατεία...Ο πολιτισμός αυτών των θρησκειών δεν την επιτρέπει.... Ο αντιθρησκευτικός πόλεμος στις λεγόμενες δυτικές χώρες θυμίζει τις ειρηνευτικές εκστρατείες στη Δύση, την ώρα που εξοπλιζόταν περισσότερο η κομμουνιστική Ανατολή...

Ήρθε όμως το τέλος του Χριστιανισμού στις χώρες όπου επικράτησε στο διάστημα της 2000ετούς παρουσίας Του στην Ιστορία και ειδικότερα στην Ευρώπη; Σύμφωνα με τον Άτλαντα των Χριστιανών «παρά την γενικευόμενη εκκοσμίκευση των κοινωνιών στην Ευρώπη οι πνευματικοί δεσμοί με τον Χριστιανισμό, ή τουλάχιστον με τις <χριστιανικές ρίζες> παραμένουν ισχυροί και οι κυβερνήσεις επιζητούν τη συνεργασία με τις διάφορες θρησκείες και πρώτα με τις χριστιανικές ομολογίες». (Aurelien Girard, Sylvain Parent, Laura Pettinaroli "Atlas des chretiens", Ed. Autrement, Paris 2016, p. 80). Η πρόβλεψη του PEW Research Center για το 2050 είναι πως οι Χριστιανοί θα είναι 2,92 δισεκατομμύρια, από τα 2,17 που είναι σήμερα. Θα έχουν λοιπόν οι άθεοι για καιρό ακόμη τους Χριστιανούς...Το Ισλάμ θα έχει πολύ μεγάλη αύξηση πιστών στην ίδια χρονική περίοδο: Θα έχει 2,76 δισεκατομμύρια πιστούς από 1,6 δισεκατομμύρια που είναι σήμερα... (BHMAGazino, 20.12.2015, σελ. 10). Αν και αυτές οι προβλέψεις είναι γνωστές, οι άθεοι θέλουν να αποδυναμώσουν τις δυτικές κοινωνίες από τα πνευματικά αντισώματά της. Μπρος στην ηδονή και στον ορθολογισμό ας γίνουν όλα στάχτη...

Ο Ντοστογιέφσκι (1821 - 1881) έζησε παράλληλα με τον Δαρβίνο (1809 - 1882). Το 1859 ο Δαρβίνος εκδίδει τη θεωρία της καταγωγής των ειδών και ο Ντοστογιέφσκι αποφυλακίζεται, μετά την καταδίκη του σε θάνατο, ως μέλους τρομοκρατικής ομάδας και της μετατροπής της ποινής του σε τέσσερα χρόνια καταναγκαστικά έργα στη Σιβηρία. Το 1871 ο Δαρβίνος με το βιβλίο του «Η καταγωγή του ανθρώπου και η επιλογή η συνδεόμενη με το φύλο» δημοσιοποίησε τις απόψεις του για την εξελικτική πορεία του ανθρώπου και το 1872, με το βιβλίο του «Η έκφραση των συναισθημάτων στον άνθρωπο και στα ζώα» εξέφρασε τη θεωρία του πως ο ανθρώπινος νους και τα ανθρώπινα συναισθήματα είναι αποτέλεσμα μιας συνεχούς βιολογικής εξέλιξης. Ο Ντοστογιέφσκι το 1871 - 1872 εξέδωσε τους «Δαιμονισμένους» και το 1879 αρχίζει η έκδοση του τελευταίου και, κατά την άποψη πολλών, του πιο σημαντικού έργου του για τον άνθρωπο και τη συνείδηση του, «Αδελφοί Καραμάζοφ». Ο Ντοστογιέφσκι στα δύο τελευταία έργα του πρόβλεψε την πορεία του ανθρώπου προς τον μηδενισμό και την αθεία. Ο

Αλμπέρ Καμύ που διασκεύασε σε θεατρικό έργο τους «Δαιμονισμένους», σε συνέντευξή του είπε: « Για καιρό πιστευόταν ότι ο Μαρξ είναι ο προφήτης του 20ού αιώνα. Τώρα γνωρίζουμε ότι η προφητεία του προκάλεσε μεγάλη πυρκαϊά. Και ανακαλύψαμε πως ο αληθινός προφήτης ήταν ο Ντοστογιέφσκι. Προφήτεψε την κυριαρχία των <Μεγάλων Ιεροεξεταστών> και τον θρίαμβο της δύναμης επί της δικαιοσύνης». (Albert Camus «Les possedés», Edit. Gallimard, Paris, 2010, p. 260).

Στους «Δαιμονισμένους» ο Κυρίλοφ δηλώνει προφητικά, σα να είναι σημερινός άθεος, πως «η αθεία του είναι η ελευθερία του». Στους «Αδελφούς Καραμάζοφ» ο διάβολος λέγει στον Ιβάν Καραμάζοφ ότι ο Μέγας Ιεροεξεταστής πρέπει να υλοποιήσει το έργο του: «Κατά τη γνώμη μου δεν χρειάζεται τίποτα να γκρεμίσουν (Σημ. γρ. Οι οπαδοί του Μεγάλου Ιεροεξεταστή και της αθείας), μα πρέπει μονάχα να γκρεμιστεί η ιδέα του Θεού μέσα στην ανθρωπότητα. Να από πού πρέπει να αρχίσουμε! Απ' αυτό, απ' αυτό πρέπει να αρχίσει κανείς - ω τυφλοί που τίποτε δεν καταλαβαίνετε! Όταν η ανθρωπότητα ολόκληρη θα απαρνηθεί το Θεό (και πιστεύω πως αυτή η περίοδος, αντίστοιχη με τις γεωλογικές - Σημ. γρ. Εδώ υπεισέρχεται η έννοια της εξέλιξης του Δαρβίνου - θα πραγματοποιηθεί) τότε από μόνη της χωρίς ανθρωποφαγία, θα καταρρεύσει όλη η προηγούμενη κοσμοθεώρηση και, το σπουδαιότερο, όλη η παλαιά ηθική, και θα πραγματοποιηθεί το καινούργιο. Οι άνθρωποι θα ενωθούν για να τα πάρουν όλα από τη ζωή, όλα όσα μπορεί να δώσει, μα οπωσδήποτε για την ευτυχία και τη χαρά σ' αυτόν εδώ τον κόσμο. Ο άνθρωπος θα ανυψωθεί με το πνεύμα της θεϊκής τιτανικής υπερηφάνειας και θα εμφανιστεί ο άνθρωπος - θεός. Θριαμβεύοντας πια απεριόριστα πάνω στη φύση, με τη θέλησή του και την επιστήμη του, ο άνθρωπος θα αισθάνεται μ' αυτό και μόνο κάθε ώρα μιαν απόλαυση τόσο μεγάλη που θα του αντικαταστήσει όλες του τις ελπίδες για επουράνιες ηδονές. Ο καθένας θα μάθει πως είναι θνητός ολόκληρος, χωρίς ανάσταση, και θα δεχθεί τον θάνατο περήφανα και ήρεμα, σα θεός....Το πρόβλημα είναι τώρα αν είναι δυνατό να έρθει μια τέτοια πρόοδος, ή όχι; Αν έρθει, τότε όλα θα έχουν τακτοποιηθεί και η ανθρωπότητα θα οργανωθεί οριστικά. Αλλά έχοντας υπόψη μας την ανθρώπινη ανοησία, μπορούμε να βγάλουμε το συμπέρασμα πως αυτό δεν θα πραγματοποιηθεί ίσως ούτε ύστερα από χίλια χρόνια. Μα σε εκείνον που ξέρει από τώρα την αλήθεια επιτρέπεται να βολευθεί όπως του αρέσει πάνω στις νέες αρχές. Από αυτήν την άποψη σε έναν τέτοιο άνθρωπο όλα επιτρέπονται. Και όχι μονάχα αυτό. Και αν ακόμα αυτή η περίοδος δεν θα φτάσει ποτέ, μια και παρόλα αυτά Θεός και αθανασία δεν υπάρχουν, επιτρέπεται στον καινούργιο άνθρωπο να γίνει άνθρωπος - θεός, έστω και αν θα είναι ο μόνος σε όλο τον κόσμο και φυσικά με τον καινούργιο του τίτλο να υπερπηδήσει κάθε όριο παλαιάς ηθικής του πρώην δούλου ανθρώπου , αν χρειαστεί». (Ντοστογιέφσκι «Αδελφοί Καραμάζοφ», Εκδ. Γκοβόστη, Αθήνα, Δ' Τόμος σελ. 98 - 100).

Ο Ντοστογιέφσκι πρόβλεψε τη σημερινή κατάσταση, ως προς την εκστρατεία της αθείας κατά του Χριστιανισμού, με εργαλείο την θεωρία της εξέλιξης. Μακάρι ο καθένας μας να επιλέξει να είναι μαζί του στην ακράδαντη πίστη του προς τον Ιησού Χριστό και όχι με τον Δαρβίνο και τον Μεγάλο Ιεροεξεταστή της εποχής μας, έστω και αν αυτός δείχνει ισχυρός εξουσιαστής και μας απειλεί με συνέπειες στη ζωή μας, αν δεν υποκύψουμε και δεν τον ακολουθήσουμε.-

Βιβλιογραφία που χρησιμοποιήθηκε για το παρόν πόνημα

- Αϊνστάϊν Αλβέρτου «Ο σημερινός κόσμος», Εκδόσεις Μάρη, Αθήνα, 1951
Βασιλείου Αγίου του Μεγάλου «Εξαήμερος», Μ. Βασιλείου Έργα, 4ος Τόμος, Πατερικές Εκδόσεις «Γρηγόριος ο Παλαμάς», Θεσσαλονίκη, 1973.
Βολφ Λάρι (Larry Wolff) «Ο Διαφωτισμός και ο Ορθόδοξος κόσμος», Κέντρο Νεοελληνικών Ερευνών Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών, Αθήνα, 2001.
Γκενόν Ρενέ «Η κρίση του σύγχρονου κόσμου», Εκδ. «Δωδώνη», Αθήνα, 1980.
Γκιτόν Ζαν «Θεός και Επιστήμη», Εκδ. «Αστάρτη», Αθήνα, 1999.
Γρηγορίου Νύσσης «Πνεύμα και Λόγος», Εκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη, 1997
Δαρβίνου Καρόλου «Η καταγωγή των ειδών», Τόμοι Α΄ και Β΄, Εκδόσεις «Το Βήμα», Αθήνα 2009.
Δρακόπουλου Παναγιώτη «Θητεία», Εκδ. IMAGO, Αθήνα, 1982
Ιωάννου Χρυσοστόμου «Η Δημιουργία του κόσμου», Εκδ. «Λύχνος», Αθήνα, 2003.
Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών «Ιστορία και Φιλοσοφία των Επιστημών στον Ελληνικό χώρο (17ος-19ος αι.)», Εκδ. Μεταίχμιο, Αθήνα, 2003.
Ιονέσκο Ευγενίου «Ο Ρινόκερος», Εκδ. «Δωδώνη», Αθήνα, 1992.
Κοϊρέ Αλεξάντρ «Δυτικός πολιτισμός», Εκδόσεις «Ύψιλον», Αθήνα, 1991
Κρόφορντ Ρόμπερτ «Τι είναι θρησκεία», Εκδόσεις Σαββάλας, Αθήνα, 2004.
Λίποβατς Θάνου «Δημοκρατικός Λόγος, Ψυχανάλυση, Μονοθεϊσμός», Εκδόσεις «Πλέθρον», Αθήνα, 2001.
Λορεντζάτου Ζήσιμου «Collectanea», Εκδ. «Δόμος», Αθήνα, 2009.
Μακ Γκραθ Άλιστερ (McGrath Alister) «Το λυκόφως του αθεϊσμού», Εκδόσεις «Ουρανός», Αθήνα, 2008.
Μονό Ζακ «Η τύχη και η αναγκαιότητα», Εκδόσεις Ράππα, Αθήνα, 1971.
Μορέν Εντγκάρ «Αφήνοντας τον 20ό αιώνα», Εκδ. «Ροές», Αθήνα, 1987.
Μπελογιάννη Νίκου - Αγγελικής Κώττη «Σταλινισμός, η τέταρτη μονοθεϊστική θρησκεία», Εκδ. «Αγρα», Αθήνα, 2012.
Μπλουμ Αντωνίου, Μητροπολίτου «Ο Μητροπολίτης και η άθεη- Μια συζήτηση με τη Μαργκανίτα Λάσκι», Εκδόσεις «Εν πλω», Αθήνα, 2004.
Νοταρά Χρυσάνθου, Πατριάρχου Ιεροσολύμων «Εισαγωγή εις τα Γεωγραφικά και Σφαιρικά», Εν Παρισίοις, 1716.

Ντεμπρέ Ρεζίς «Ο Θεός, μια ιστορική διαδρομή», Εκδ. «Κέδρος», Αθήνα, 2001.

Ντοστογιέφσκι Φεοντόρ « Αδελφοί Καραμάζοφ», Εκδ. Γκοβόστη, Αθήνα.

Ντοστογιέφσκι Φ. «Δαιμονισμένοι», Διεθνείς Εκδόσεις,

Όργουελ Τζορτζ «1984», Εκδ. «Κάκτος», Αθήνα, 1978

Όργουελ Τζορτζ «Η φάρμα των ζώων», Εκδ. «Γράμματα», Αθήνα, 1982.

Παπαϊωάννου Κώστα «Η κρίση του μαρξισμού», άρθρο στο περιοδικό «Εποπτεία», τεύχος 64, Ιανουάριος 1982.

Πόπερ Καρλ «Η ανοιχτή κοινωνία και οι εχθροί της», Τόμοι Α+Β, Εκδόσεις «Δωδώνη», Αθήνα, 1980.

Σαραντάρη Γιώργου « Δοκίμια για την ύπαρξη του ανθρώπου», Εκδόσεις Ευθύνης (Αναλόγιο), Αθήνα, 1999.

Σεστώφ Λεβ «Στους αντίποδες του ορθολογισμού», Εκδόσεις «Printa», Αθήνα, 2005.

Σπένγκλερ Οσβαλντ (Spengler Oswald) «Η παρακμή της Δύσης», Α΄+Β΄ Τόμοι, Εκδ. «Τυπωθήτω-Γιώργος Δαρδανός», Αθήνα, Α΄ Ανατύπωση στα ελληνικά Ιανουάριος 2004

Τρεμπέλα Ν. Παναγιώτη «Απολογητικά Μελέται», Τόμοι Α΄, Β΄ και Γ΄, Έκδοσις Αδελφότητος Θεολόγων «Ο Σωτήρ», Αθήναι, 1965 - 1971.

Τσάλμερς Α.Φ. «Τι είναι αυτό που το λέμε Επιστήμη;», Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 1994.

Φαρούκι Ναϊλά (Farouki Nayla) «Πίστη και Λογική», Εκδ. Οίκου Π. Τραυλού - Ε. Κωσταράκη, Αθήνα, 1997.

Φουκουγιάμα Φράνσις «Το τέλος της Ιστορίας και ο τελευταίος άνθρωπος», Εκδ. Νέα Σύνορα, Α.Α. Λιβάνη, Αθήνα, 1993.

Χάντιγκτον Π. Σάμιουελ «Η σύγκρουση των πολιτισμών και ο ανασχηματισμός της παγκόσμιας τάξης», Εκδ. TERZO BOOKS, Γ΄ Έκδοση, Αθήνα, 1999.

Χάντιγκτον Π. Σάμιουελ «Ποιοι είμαστε - Η Αμερικανική ταυτότητα στην εποχή μας», Εκδ. Οίκος Λιβάνη, Αθήνα, 2005.

Χόκινγκ Στέφεν (Hawking H. Stephen) «Το χρονικό του χρόνου» Εκδ. «Κάτοπτρο», Αθήνα.

Copleston F.C. "Aquinas - An introduction to the life and work of the great medieval thinker", Penguin Books, London 1955.

Badre Bertrand - Chalmin Philippe - Tissot Nicolas "La mondialisation a-t-elle une ame?", Ed. Economica, Paris 1998.

Barzun Jacques "Darwin, Marx, Wagner - Critique of a heritage", The University of Chicago Press, Chicago and London, 1958.

Camus Albert "Les possedes", Edit. Gallimard, Paris, 2010.

Cattin Yves "L' anthropologie politique de Thomas d' Aquin", Ed. L' Harmattan, Paris, 2001.

Chalmers Alan F. "Qu' est-ce que la science", Ed. La Decouverte, Paris, 1987.

De Rivero Oswaldo “Le mythe du developpement” Enjeux Planete, Editions de l’ Atelier, Paris, 2003.

Ferguson Niall “The great Degeneration”, Penguin Books, London 2012.

Girard Aurelien, Parent Sylvain, Pettinaroli Laura “Atlas des chretiens”, Ed. Autrement, Paris, 2016.

Lange F.-A “Histoire du materialisme”, 2 Tomes, Librairie Schleicher Freres, Paris, 1911.

Facchini Fiorenzo «Evoluzione. Cinque questioni nel dibattito attuale», Jaca Book, Milano.

Le Point “References - Le bien et le mal - Les textes fondamentaux”, Decembre 2016 - Janvier 2017.

Novak Michael “The universal hunger for liberty”, Basic Books, New York, 2004.

Onfray Michel “Traite d’ atheologie”, Ed. Grasset, Paris, 2005.

Owen Judd J. “Religion & the Demise of Liberal Rationalism - The Foundational crisis of the Separation of church & State”, The University of Chicago Press, Chicago and London, 2001.

Pezzimenti Rocco “Politica e religione”, Ed. Citta Nuova, Roma, 2004.

Ringlet Gabriel “L’ evangile d’ un libre penseur”, Ed. Albin Michel, Paris, 1998.

Severino Emanuele “Antologia Filosofica”, Biblioteca Universale Rizzoli, 3za Edizione, 1997.

Πηγή: synodoiporia.gr